

Het Nieuws Van De Eerste Naald

Hoofdredacteur Wouter Gielen
Medewerkster Nele Oosterbosch

DEEL 1

Het Voorwoord

Beste Lezer,

Eerst en vooral wil ik jou een gelukkig en vreugdevol 2022 toewensen. Sinds het ontstaan van onze krant bemoeit die verschrikkelijke ziekte namelijk covid onze plannen, maar geen nood onze krant heeft genoeg leesplezier. In deze krant staat er voor iedereen wat Wills, wij hopen van harte dat elke lezer goed kan lachen met de artikels.

Het is eindelijk zover, voor jou neus bevindt de 2de editie van Het Nieuws Van De Eerste Naald. Graag wil ik iedereen hierbij nogmaals bedanken voor de steun en hulp aan onze krant.

Wij gaan je niet langer in spanning houden, hopelijk mag onze redactie van elke lezer nog vele reacties horen op deze krant en krijgen wij nog vele lezers erbij.

De hoofdredacteur

Wouter Gielen

Algemeen mailadres, redactiewg@gmail.com

ZOEKERTJES

In deze rubriek vinden jullie de belangrijkste zoekertjes terug. Dit kan alles zijn, hopelijk vinden wij alles wat er gezocht wordt.

Een grote vlaggenstok

Heb je dit toevallig op overschot? Laat dan zo vlug mogelijk iets weten aan onze redactie

Een privéchauffeur

Ben je graag op de baan, of tussen het volk? Dan is dit zeker iets voor je, bedoeling is wel dat je 24 op 24 uur beschikbaar bent en in Eindhout woont

Begeleider voor de wedstrijden van KVC Westerlo op verplaatsing

Ben je een grote voetbalfan van KVC Westerlo, en wil je graag als begeleider naar de uitwedstrijden? Dan is de hoofdredacteur altijd kandidaat

Een leuke medewerker voor onze redactieploeg verder uit te breiden

Ben je jong en heb je talent? Dan is dit zeker iets voor jou, je werkt zoveel mogelijk samen met de hoofdredacteur en de rest van de medewerkers via mail en beslis zelf met af en toe een overleg met de hoofdredacteur wat je in de krant zet

Heb je interesse? Of heb je één van onze zoekertjes? Mail dan naar volgend mailadres, redactiewg@gmail.com

NIEUWS

Vuile toiletten, dat kan niet!

Op school naar het toilet, het blijft een vervelende situatie. In de meeste scholen in ons land is er een vuil sanitair, maar dat niet alleen, want op de meeste scholen is er zelfs geen aparte sanitair voor jongens en meisjes, want de jongens en meisjes moeten bij de meeste scholen op dezelfde sanitair naar het toilet gaan.

Dit brengt dikwijls tot discussie op de scholen tussen de leerlingen. Zo kunnen meisjes de jongens zien plassen en omgekeerd ook, en dan zeggen dat ze niets zagen terwijl dit niet waar is, hierdoor ontstaat er ook ruzie tussen de leerlingen.

Leerlingen gaan steeds minder op school naar het toilet. Als wij naar de cijfers kijken zien wij dat er zelfs 1 op de 10 leerlingen tijdens één schooldag geen toiletbezoek inlassen, we weten ook dat sommige leerlingen en dit vooral jongens buiten gaan wildplassen. Dit omwille het vuile sanitair, maar ook omwille het gebrek aan voldoende sanitair.

Zo wist er een leerling die liever onbekend wil blijven te vertellen dat hij s' morgens om 7u30 moet vertrekken om tijdig op zijn school te arriveren, hij neemt de lijnbus om naar school te gaan en moet enkele keren overstappen. Omstreeks 8u45 arriveert hij op zijn school.

Voordat hij naar de les gaat, wil deze leerling nog even naar het toilet, maar aan het toilet is het dagelijks aanschuiven, daarom gaat hij naar buiten samen met nog andere jongens van zijn klas en doen hun behoefte.

Wij kunnen niet zo lang zonder te plassen, zegt de jongen. Want de eerst volgende keer dat wij een bezoek aan het toilet kunnen brengen is pas om 10u45 met veel geluk staat er geen lange rij en kan je gewoon zonder aan te moeten schuiven naar het toilet gaan.

Anders moet je door de lange rij wachtende leerlingen er niet aan denken om naar het toilet te gaan want, de lessen hervatten omstreeks 11u, er zijn ook maar 4 toiletten in onze school, melde er een andere jongen aan onze krant. Dit is de absolute boosdoener van onze school, en dan nog niet afgescheiden tussen jongens en meisjes.

Daarom plas ik ook dan buiten, want wij kunnen immers pas terug naar het toilet als wij samen met onze mede leerlingen klaar zijn met het eten van onze boterhammen, daarom wil ik tijdens de eerste pauze ook eens naar het toilet, maar dat geldt ook voor de andere leerlingen.

Bij ons op school krijgt de sanitaire blok dagelijks een poetsbeurt, maar toch krijgen de schooltoiletten van ons land een 5,4 op 10. Dit omwille het sanitair niet proper is, Wij leerlingen vinden de sanitaire blok ook niet echt proper maar de meeste leerlingen en leerkracht doen hun behoefte dan ook zoveel mogelijk buiten, zegt een andere leerling, voor ons jongens is dit makkelijker dan voor de meisjes,

Momenteel is men bezig aan een gloednieuw schoolgebouw aan onze school met een grotere sanitaire blok. Hopelijk kunnen wij met ons allen naar het toilet gaan, we weten ook wel dat wildplassen niet mag, maar als het niet anders kan moet het wel.

Hopelijk mogen we binnenkort genieten van onze gloednieuwe sanitaire blok, zodat wij niet meer buiten onze behoefte moeten doen. We hopen natuurlijk mee met deze leerlingen. Om welke school het gaat mogen wij jammer maar helaas niet vermelden wegens de privacyregeling, maar onze krant zal de school blijven opvolgen.

Propere toiletten op school zien we graag, dan kunnen de leerlingen van onze scholen meer op school naar het toilet gaan. Dit is uiteraard de bedoeling van toiletten, en weet je wat? Moest je ooit een vuil toilet tegenkomen zorg dan maar voor een mooi gepoetst sanitair en zeker op de scholen van ons land!

Jeugdkamp stopgezet door overval

Tijdens de zomervakantie gaan er zoals elk jaar vele jeugdbewegingen op kamp. Ook dit jaar was het voor de scoutsgroep uit Temse weer zover, het moest en zou een heel speciaal kamp worden. Want in 2020 werd het kamp in mei nog afgeblazen, want de leidingploeg zag het helemaal niet zitten om op kamp te vertrekken, want er waren te veel regels, en in bubbels een kamp organiseren, neen. Dit zag de leiding niet zitten. Daarom deze beslissing. Voor het eerst sedert jaren werd er vorig jaar besloten om dit jaar een kamp in gebouwen te organiseren. Eigenlijk was dit wel een heel verstandig idee, want door de kwakkelzomer die we kregen zou het niet mogelijk zijn om in tenten te slapen.

Het kamp was nog maar halfweg, toen de twee oudste groepen terug op de kampplaats arriveerde van hun hoogtepunt, namelijk de 2daagse, toen men plotseling een vreemde man aan de kampplaats opmerkte, er kwamen wel eens meer mensen langs de gebouwen wandelen en een kijkje nemen, maar deze man was wel heel nieuwsgierig. De hoofdleidster was op weg naar deze man, maar wat bleek nu? Hij was verdwenen. Na het avondritueel werd er besloten om tijdig naar bed te gaan, want het was een vermoeiende dag geweest. Omstreeks 23u18 lagen de leden allemaal in bed, en besloten de leiding om geen vergadering meer te organiseren, want iedereen was moe. Dus ook de leiding ging naar bed.

Omstreeks 4u15 hoorde er één iemand van de leiding een geweerschot afgaan met daarachter een harde knal. Haar mede leiding waren van de luide knal ook wakker geworden, en plotseling kwam er iemand van de kookouders in hun kamer zeggen dat er een overval op de kampplaats aan de gang was. Eén kookouder werd zelfs bedreigd door de overvallers.

De leden hadden gelukkig niets door wat er afspeelde, want een overvaller wou iemand met een mes neersteken, gelukkig kon de betrokkene naar buiten vluchten, en belde er iemand de politie op. Ondertussen werden de leden gewekt en veiligheid gebracht, want iemand dreigde ermee voor de leden te ontvoeren. Gelukkig gebeurde dit niet, maar er werden we verschillende portemonnees met speelgoedgeld erin uit de verkleedkoffer gestolen.

Toen de politie arriveerde kreeg er een leidster nog een deegroller tegen haar hoofd, en moest gewond naar het ziekenhuis overgebracht worden. In het ziekenhuis werd ze genaaid en mocht deze leidster haar verhaal aan iemand van de psychologische hulp van het Rode kruis vertellen. Er waren nog mensen die op dat ogenblik psychologische hulp nodig hadden en dit ook kregen. Buiten dit alles was er gelukkig maar niets gebeurt, het kamp werd door de politie onmiddellijk stopgezet.

De ouders van leden en leiding werden opgebeld door de politie om hun kind af te halen, iedereen schrok hier natuurlijk van, sommige ouders waren nog met vakantie en moesten nog voor opvang zorgen. Dus werden de grootouders opgebeld, voor hun kleinkinderen af te halen.

Enkele weken later kwam de politie dankzij een achtergelaten kaartje van één overvaller op het spoor. Meteen wist de politie zeker dat het wel degelijk over de daders van deze overval ging. Men moest alles terug betalen aan de kampgangers en hun entourage. En weet je wat? Op het einde van de zomervakantie werd de laatste dag van het kamp georganiseerd, want normaal gezien ging men de laatste dag op uitstap naar een pretpark.

Het was een heel plezierige uitstap, en er werden grapjes over de overval gemaakt. Wie zou dit durven denken een overval op kamp? Hier zal nog jaren over worden gesproken. Maar weet je wat? Een bijzonder kamp was het zeker en vast. Dus als je iemand verdacht ergens tegenkomt zorg ervoor dat je de politie zo vlug mogelijk verwittigd. Want anders kom je misschien voor verrassingen te staan en dit is zeker niet de bedoeling.

Een heel bijzondere Dag

We weten het allemaal. Het jaar 2020 zette er plots een klein beestje onze samenleving op zijn kop, dit leidde in onze zorgsector tot een druk en bewogen jaar, veel trauma's maar ook nachtmerries. Maar toch bleven onze verpleegkundige heel hard werken om in de ziekenhuizen een nooit geziene chaos te vermijden. Dit lukte vrij goed, maar voor sommige mensen werd het wel heel veel en ook uren werken, de verpleegkundige hielden ons land echt wel recht. Elk jaar opnieuw wordt het zorgpersoneel in de bloemen gezet. Dit jaar was de dag van de zorg op een zondag, waarbij de meeste mensen uit de zorgsector die op deze dag moesten werken een welgemeen dankwoordje kregen.

Op 21 maart was het een bijzondere dag voor het zorgpersoneel. Er werd dan ook massaal opgeroepen om onze zorgsector in de bloemen te zetten door samen met je burens buiten op de stoep het liedje van de muziekgroep Noordkaap namelijk, 'ik hou van u' te zingen. Jammer genoeg deden er niet zoveel landgenoten mee dan verwacht, maar goed. De juiste cijfers van hoeveel mensen er meededen werd niet aan onze redactie gedeeld. Maar de rusthuisbewoners van ons land zongen allemaal mee, en dit nog wel uit volle borst! Elke dag opnieuw zetten duizenden mensen in de zorg- en welzijnssector zich 100% in om de juiste zorg voor deze mensen toe te dienen. Dit wordt gelukkig bij iedereen gewaardeerd.

In tijden van de crisis dat ons land tijdens deze dag doormaakte, was er weinig van te merken, maar de meeste zorgverleners in de ziekenhuizen kregen ook een kleine attentie voor de goede zorgen, en dat waren bloemen voor de verpleegkundige en voor de andere één cupcake

Zonder zorgverleners zijn wij niets, daarom een welgemeende dank je wel voor de goede zorgen. Het ziekenhuispersoneel werd op deze dag extra in de bloemen gezet door de minister van volksgezondheid Frank Vandenbroucke. Want het personeel kreeg een kaartje met de volgende tekst erop, bedankt helden, jullie kunnen wij hier niet meer missen.

Toen alles in de rusthuizen en ziekenhuizen was verdeeld, kreeg iedereen van het personeel nog een welverdiend daverend applaus, we hopen met ons allen dat de zorgsector terug naar de zorgsector van weleer kan gaan, en dat wij de volgende dag van de zorgsector gewoon weer zoals in het verleden kunnen vieren, dus met een bezoekje aan één van onze zorgaanbieders. Nog een welgemeen dank je wel aan de verpleegkundige voor ons landje draaiende te houden, en zeker op deze bijzondere dag.

Een dag om nooit te vergeten

Op 22 maart 2016 schrok ons land op met enkele aanslagen in Zaventem en Maalbeek, dit jaar werd de 5de verjaardag zoals we weten in ceremonie herdacht. Tijdens deze herdenking kwam er wel iets heel bijzonders aanbod. Het was dan ook voor de meeste nabestaanden toch wel schrikken, want eigenlijk mocht dit niet bekend gemaakt worden, maar toch wou men op diezelfde dag het nieuws toch kwijt.

Nog voor de herdenking lekte het nieuws dat er eind 2014 een 76-jarige man gedood werd, dit om te testen hoe het was om mensen te vermoorden, Maar wat niemand wist is dat de aanslagen in ons land konden vermeden worden, dit door de terroristen vooraf te arresteren, want men waren de IS aanhangers op het spoor gekomen door een geheime tip. Zo werd enkele jaren voor de aanslagen Khalid El Bakraoui al eens door de politie ondervraagd rond de geruchten over mogelijke aanslagen in ons land maar ontkende natuurlijk alles

Daarom werd er door de Belgische politie geen uitgebreid onderzoek gevoerd en werd de betrokkene niet verder aangehouden, met de gekende gevolgen, trouwens de regering Michele lachte de terreurdreiging gewoon weg omwille dat er in ons land zagezegd nooit een aanslag kon gebeuren.

Wat nog voor onrust zorgde voor de slachtoffers en de nabestaande was dat de man met het hoedje, namelijk Mohamed Abrini een maand voor de aanslagen nog op de luchthaven in Zaventem rondliep, en dit om de luchthaven te inspecteren.

Uiteraard was de politie hiervan op de hoogte maar er was niets aan gedaan, want niemand wist waar Abrini eigenlijk verbleef. Hoewel de regering van ons land tips kreeg waar hij eventueel kon zijn. Jammer genoeg kon Abrini voor de aanslagen in ons land niet worden gevat want anders zou ons land misschien gespaard zijn gebleven van deze gruweldaad.

De aanlagen zullen altijd in ons hard blijven. Wij hopen dat Alexander De Croo en co slimmer is dan de regering van Charles Michel, en co. Een belangrijke tip voor Alexander, onderzoek alle mogelijke opties bij elke terreurdreiging, en grijp tijdig in. Want voor dat je het weet krijgen we in ons land weer een aanslag en dit wil niemand meer! 22 maart is en blijft een dag om nooit meer te vergeten.

Tussen bier en wijn

Iedereen kent het beroep, brouwer wel, enkelen hebben er hun hobby van gemaakt. Zo leerden wij Roman, een leuke man van Duitse afkomst kennen, die na zijn pensioen begonnen is met het brouwen van zijn eigen bier.

Het stond in de sterren geschreven, de voormalige brouwerij Aerts, langs de parking in de Nieuwstraat, in Geel, zou terug bruisen als vanouds. Roman zette de oude brouwerij terug op de kaart, hij doet nu wel een stapje terug, wij kregen de kans hem enkele vragen te stellen.

Wil je jezelf eerst een even voorstellen aan onze lezers?

Ik ben Roman Becker, uit Monchengladbach in Duitsland. Mijn beroepsleven begon als zetter, nadien was ik in het leger en daarna naar het universiteit in Berlijn specialiseerde ik me in filmproductie en digitalisering, op dit gebied heb ik met mijn firmas zowel in eigen als in het buitenland veel verwezenlijkt.

Tijdens mijn vrije tijd ben ik een brouwerij gestart in Moers en heb er mijn eigen bier gebrouwen, daar is wel een einde aan gekomen.

Wat zijn je hobby 's?

Vanaf mijn 19de kwam ik al naar de zweefvliegtuigclub in de Keiheuvel. Mijn beste jeugdjaren heb ik daar op het vliegveld en in kroegen verbracht. Ik heb ook nog gevochten en gegolfd, maar mijn grootste passie was bier brouwen.

Waar woon je en wat doe in je dagelijkse leven?

De laatste 6 jaren heb ik een permanent verblijf in Geel. Wat me bezig houdt is het proeven van de Belgische bieren en het ontwikkelen van een super lekkere specialiteit.

Hoe ben je op het idee gekomen om de Geelse brouwerij Aerts gelegen op de parking van de Nieuwstraat in Geel over te nemen in ruilover van renovatie en uitbating over te nemen? Je hebt de oude schrijnwerkerij ook overgenomen en zelf opgeknapt, vanwaar het idee om deze geschiedenisrijke brouwerij over te nemen van de stad Geel?

Ik had in Duitsland al een succesvol brouwershuis. Na mijn scheiding en pensioen besliste ik om naar mijn lievelingsland te verhuizen, naar België dus. In een Olense bierclub heb ik te kennen gegeven dat ik nog steeds wil brouwen.

Daarvoor moest ik op zoek naar een locatie in de omgeving van de Keiheuvel, het pand Aerts in Geel bleek het interessantst, ook omwille van zijn meer dan 100 jaren rijke geschiedenis. De renovatiewerken en het operationeel maken van de brouwerij namen wel meer dan 2 jaren in beslag.

Hoe staat het ondertussen met het beruchte Geelse bier?

Wat het geheim is? Mijn geheim kan ik niet helemaal verklappen. Wel moet men over voldoende technische kennis beschikken en over de juiste hoeveelheden van de ingrediënten, behalve water gebruik ik als Duitse geen Zucker voor de rijping..Verder is de temperatuur van groot belang bij het gistingsproces en...blijven proberen en verbeteren.

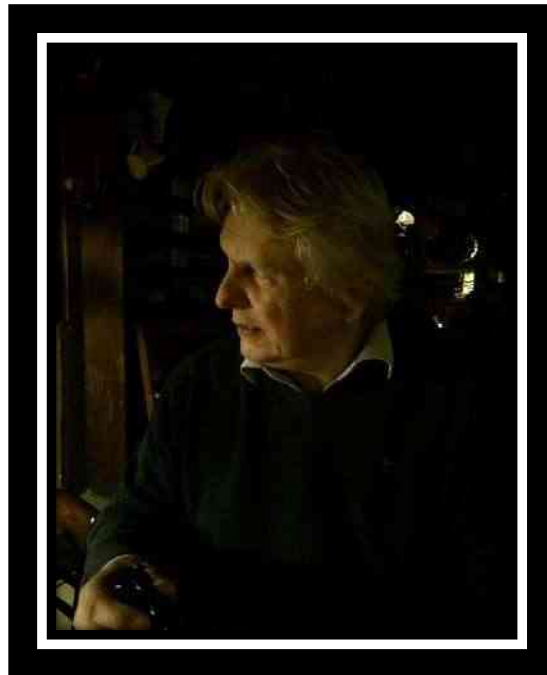
Ondertussen gaf je de fakkel door aan Bart Cuypers van brouwerij het Nest uit Oud-Turnhout, wil je hierover iets meer vertellen?

Deze brouwerij is iets meer dan 10 jaar geleden opgericht door 5 bierproevers, die als ze op stap gingen wel eens iets anders wilden dan het bier van de bierhandel in de cafe's. Ze leerden bier brouwen in de havencafé in Ten Aard, dat liep zo goed dat het tot een eigen brouwerij kwam met bieren die ook internationaal op de markt zijn. Aerts trippel en Aerts donker waren onze eerste creatie's. Ik verblijf er nog geregeld zowel achter de schermen en om er een praatje te maken met de gasten.

Hoe zie je de toekomst van een brouwerij in?

Ik zit niet meer in de beslissing. Ik zie de toekomst van deze brouwerij als een craftbierbar met zijn klassiekers,-waar men zich-regelmatig kan laten verrassen door nieuwe bieren. Zelf drink ik ook graag een biertje, ook wijn en zeg jullie: Proost !!

Zo, bedankt Roman, voor de tijd en moeite dat je in onze krant spendeerde. De toekomst is duidelijk verzekerd en de Gelenaars zijn trots want hun bekende brouwerij is er terug, meer moet dit toch niet zijn? O ja, wij willen je hierbij nog veel succes en inspiratie wensen en hopen je eens een keertje in Geel eens tegen te komen.!!

Hey ik ben Nele en ik schrijf verhalen over Leentje. Leentje is een meisje dat nieuwsgierig is en allerlei avonturen beleeft. Ze houdt van haar katten en van toneelspelen. Soms is het echt gebeurd, maar soms ook verzonnen. Eind juni of begin juli komt mijn eerste Leentje-boekje uit. Hier krijg je alvast een voorsmaakje.

Leentjes verhalen (om zelf te lezen of om voor te lezen, echt gebeurd of helemaal verzonnen 😊)

LEENTJE EN DE KERSTBOOM

Leentje en haar ouders zaten samen naar het nieuws te kijken . In Brussel was net de grote kerstboom uit de Ardennen aangekomen. Dat zag er toch niet gemakkelijk uit om zo'n reus op zijn plaats te krijgen. Leentje en haar ouders spraken af om naar de boom te gaan kijken als hij versierd was. Maar ... er keken natuurlijk nog andere mensen naar het nieuws!

Jantje lag een beetje later in zijn bedje te wenen. Zijn ouders hadden geen geld voor een kerstboom. Zo groot als die in Brussel moest hij natuurlijk niet zijn maar zelfs voor een kleine was er geen geld. De vader van Jantje was ook triest. Hij kon er toch niet aan doen dat hij nog altijd geen werk had? En ze moesten zien dat er genoeg eten was voor Jantje en zijn broers en zusjes. Ergens anders in het land kwam een natuurliefhebber op een idee. Hij zou die grote boom uit Brussel ontvoeren want hij was het er niet mee eens dat zo'n prachtige boom werd omgehakt. Dat zou een goed lesje zijn!

Dus ging hij op zoek naar helpers om zijn plan uit te voeren. En zo kwam hij bij nog andere natuurliefhebbers terecht en ook bij de vader van Jantje die op zoek was naar een job. Nu nog een grote takelwagen en een goed moment om de boom uit Brussel te krijgen.

Wat was dat nu!! Leentje en haar ouders stonden op de Grote Markt in Brussel en keken naar ... NIETS! De boom was foetsie! Mensen op het plein vertelden dat ze 's nachts wel iets gehoord hadden maar gewoon verder hadden geslapen. Hoe spijtig toch! Verdorie, wie doet nu zoiets. Niemand begreep er wat van. Maar Leentje zou Leentje niet zijn als ze niet dadelijk een plan had om de kerstsfeer opnieuw in Brussel te brengen.

De volgende dag, in het dagcentrum waar Leentje enkele dagen per week naartoe ging, legde zij haar idee voor aan de begeleiders. Zou het mogelijk zijn om heel veel kleine houten en mooi versierde

kerstboompjes te maken? Ze zouden die dan in het centrum van Brussel kunnen neerzetten en zo konden de mensen daar en in het hele land de diefstal van de grote boom een beetje vergeten.

Ja hoor, prima plan! En dus ging iedereen in het dagcentrum aan het werk. En wat later kreeg Leentje bericht dat nog veel andere dagcentra wilden helpen. Zo werd een massa kerstboompjes op een korte tijd in elkaar gezet en prachtig versierd. Wat waren de mensen van de dagcentra fier!

Ondertussen had Jantje tegen zijn vader gezegd dat hij het zo erg vond van de grote boom . Dat maakte indruk op de vader en hij kreeg heel veel spijt. En ook de natuurbeschermers die alles gepland hadden, wilden eigenlijk de boom wel teruggeven. Want ze begrepen dat de reuzeboom veel betekende voor de mensen en iedereen samenbracht om de boom te bewonderen en Kerstmis te vieren. En dus werd op een nacht de boom teruggebracht.

Nu moest de plastic kerstboom die de vader van Jantje had gekocht met het geld dat hij verdiend had, nog terug naar de winkel. Zo zaten ze opnieuw zonder boom maar ze voelden zich wel veel beter. Toen Leentje het verhaal van Jantje en zijn gezin hoorde, vond ze dat er iets gedaan moest worden. De grote boom stond weer op zijn plaats en dus konden ze een aantal kleine boompjes aan het gezin van Jantje schenken. Zo gezegd, zo gedaan. Alles was dan toch in orde gekomen.

En zo moet het ook met Kerst!

Veel leesplezier en zalige kerstgroetjes van Nele

Een job van je dromen

Dagelijks gebeuren er ongevallen, en wij staan er niet altijd bij stil, maar meestal gebeuren de incidenten door onoplettendheid. Maar ons land heeft ook slechte voet en fietspaden, dit is niet altijd het geval dat weten wij ook wel, want er zijn ook goede fiets en voetpaden in ons land. In deze rubriek moet je stilstaan en nadenken over de mening van andere mensen. Daarom stelden wij aan verschillende mensen de volgende vraag.

Wat vind je van de toegankelijkheid van de fiets en voetpaden in ons land? en waarom? Wat zou je hieraan doen?

“De fiets en voetpaden vind ik zeker niet toegankelijk. Onlangs vertrok ik met mijn fiets bij mij thuis en er lag een tegel van de stoep los, ik was bijna met mijn fiets over de tegel gevallen.”

‘Ook de fietspaden zijn niet goed want de meeste fietspaden van ons land liggen schuin. Ik ben onlangs met een rolwagengebruiker gaan wandelen, en heb het zelf gemerkt. Hopelijk worden de fiets en voetpaden grondig aangepakt, want het is echt niet meer mogelijk om met een fiets of rolwagen ergens naar toe te gaan. Jammer dat ik hieraan niets kan doen want anders zou ik de fiets en voetpaden beter en groter maken.”

“Ik gebruik namelijk zelf al heel lang de auto.

In mijn ogen zouden de banen over het algemeen verbeterd mogen worden, zowel voor auto- als fietsbestuurders.”

“Voor mensen met een beperking zijn de voet- en fietspaden zeker niet goed toegankelijk, maar ook voor mensen zonder een beperking geeft dit ook problemen. Want je kan altijd struikelen over een losliggende tegel, ik hoop dat hieraan iets gedaan wordt, want ik vind de fiets en voetpaden in ons land echt niet goed.”

“Ik ken voetpaden en fietspaden die er inderdaad heel slecht bijliggen. Ik ken ook veel voetpaden en fietspaden die er wel heel goed bijliggen. Zo zijn er momenteel enkele heel goede fietsstrades. In het centrum van Geel hebben ook alle fietsers volledige voorrang op de auto's. In de Nieuwstraat bv. moeten auto's achter de fietser blijven rijden.”

‘De voetpaden liggen er erg bij voor rol- en kinderwagens door obstakels (vb. Vuilbak fietsen). Fietspaden dikwijls te smal voor onze 3wieler of door putten in het pad dat ook gevaarlijk is voor gewone fiets of bromfiets.’

‘Een extra nadenkertje ... een vraag die toch wel leeft bij vele recreatieve wandelaars in Geel (en misschien nog bij anderen buiten Geel): Waarom investeren ze in fietsstrades en leggen ze hiernaast geen aparte strook voor voetgangers? Nu zijn er verschillende fietsstrades waar de voetgangers geen gebruik van mogen

maken (zoals bv. Rauwelkoven in Geel/fietsostrade). Voetgangers zijn hier verplicht om op een drukke openbare weg te wandelen.'

'De fiets en voetpaden liggen er echt slecht bij. Je kan van Einhout naar Veerle niet eens een fietser voorbijsteken. Maar ook in de Oude Veerlebaan in Eindhout is het gevaarlijk voor schoolkinderen. Want je mag eigenlijk maar 50 kilometer per uur rijden, sommige mensen rijden toch wel harder. Dit is uiteraard heel gevaarlijk. Ik zou een fietspad aanleggen in de Oude Veerlebaan en ervoor zorgen dat de voertuigen niet voorbij vlammen. Hoe ik dit zou oplossen? Daar moet ik nog even over denken.'

"Persoonlijk vind ik (als fervente fietser) dat de fietspaden nog te veel op of juist naast de rijbanen, gelegen zijn. Ook vind ik dat de combinatie auto parkeren, fietsers en autorijden en dit allemaal op 1 rijbaan (zoals in de meeste straten in het centrum van Geel) geen goede combinatie zijn. De wegen in de centra's zijn hier duidelijk niet voorgemaakt, ze zijn te smal. Hierdoor komen de fietsers duidelijk in een zwakkere positie. Waar er dan wel aparte fietspaden zijn, maar die dan gelegen zijn naast een voetpad.

Dit is dikwijls ten koste van de voetgangers. De aanleg van fietsostrade vind ik dan wel een superidee. Op sommige plaatsen in Geel zijn deze veel te smal zodat het voor de voetgangers moeilijk is om naast elkaar te lopen of om met rolwagen of kinderwagen te rijden. Zo worden de voetgangers verplicht om op sommige stukken het fietspad te gebruiken. De voetgangers kunnen op sommige stukken niet naast elkaar lopen of met een buggy of rolwagen zijn deze moeilijk berijdbaar. Een mooi voorbeeld is het Ooievaarsnest in Geel, Dr VandePerrestraat. Ook op sommige plaatsen, wordt het voetpad (gedeeltelijk) gebruikt als extra etalage voor winkels of terrasjes voor horeca of staan er verlichtingspalen, vuilbakken enz. en... hellen ze te fel over naar het fietspad/openbare weg of zijn er vele oneffenheden te vinden. Zo wordt het een extra uitdaging voor de mensen die moeilijk kunnen wandelen. Is hier een oplossing voor? Dat weet ik niet zo goed.

Met de jaren zijn er veel meer auto's/ fietsers (mensen) bijgekomen en onze wegen zijn hier duidelijk niet voor gemaakt. Misschien moet het beleid eens denken aan meer 1-richtingsstraten maken in de centrum, wisselend parkeren, het maken van een duidelijke afscheiding maken op de openbare weg tussen fietsers, voetgangers en auto's, ... Zo kan ieder van ons zich toch wel op een veilige kan voortbewegen op de openbare weg.

Want dat is toch het belangrijkste hé!?" Een extra nadenkertje ... een vraag die toch wel leeft bij vele recreatieve wandelaars in Geel (en misschien nog bij anderen buiten Geel): "Waarom investeren ze in fietsostraden en leggen ze hiernaast geen aparte strook voor voetgangers? Nu zijn er verschillende fietsostrades waar de voetgangers geen gebruik van mogen maken (zoals bv... denk ik ... rauwelkoven in Geel/fietsostrade). Voetgangers zijn hier verplicht om op een drukke openbare weg te wandelen.'

'Ik zou graag het fietspad breder maken en volledig scheiden van de auto's. Ik besef maar al te goed dat het geld kost de fietsostraden vindt ik zeer goed en veilig. Ik vind de fietspaden soms gevaarlijk. Zeker in Eindhout in het dorp.

Als we hier uit de wijk rijden begint het al. Het fietspad is maar aan één kant van de weg en levensgevaarlijk. Er komen auto's af en fietsen van twee kanten. Ook in het dorp, vooral aan de kerk. Er komen auto's en fietsers van de frituur en ze stoppen niet voor het fietspad. Ze hebben niet door dat daar een fietspad is. Ook verderop aan de apotheek en de krantenwinkel. Daar rijden de auto's ook nog achteruit van de parking en zien de fietsers niet. Aan de Veni nog zo'n punt. Dan de Steenweg op Oosterlo. De automobilisten moeten op zoveel letten. En fietsers links van de rijbaan is zeer gevaarlijk. En het fietspad is zo gevaarlijk tot in Veerle Daar is het fietspad smal en moeten de fietsers mekaar passeren in beide richtingen. En het wegdek van het fietspad is slecht.

Naar de andere kant van het dorp als fietsers van de Kerhofweg komen, moeten ze de baan oversteken en links op het fietspad rijden. En een paar honderd meter verder moeten ze terug oversteken. Volgens mij is de beste oplossing in het centrum om het fietspad af te schaffen. En de fietsers op de rijbaan te laten rijden, met een suggestiestrook. Dit is zo al in Oosterlo. Ook in Geel centrum en daar heeft de fietser voorrang. Ik hoop dat de situatie hier verbeterd voor er doden vallen .De fietspaden zijn soms gekleurd en dat vinden we duidelijk. Zoals het fietspad van Eindhout naar Vorst is rood gekleurd. Soms in een centrum is het niet duidelijk of het een fietspad is of niet. We zouden het beste vinden dat de fietspaden en fietsstroken overal in dezelfde kleur zouden zijn. Rood lijkt ons het meest duidelijk. Als de fietspaden gekleurd worden zullen ze misschien ook beter zijn van kwaliteit. Een fietspad met gaten en hobbels kunnen ze moeilijk verven.'

De toegankelijkheid van fiets en voetpaden moet in ons land dringend verbeterd worden. Wij hopen dat de mensen die hiervoor verantwoordelijk zijn hieraan dringend iets zullen ondernemen voor het te laat is! Wegens privacy redenen mogen wij de mensen die op de vraag een antwoord gaven niet benoemen, maar wij willen iedereen bedanken voor het antwoorden op onze vraag. Denk nu maar eens goed na over dit onderwerp, en discuteer maar met de juiste mensen want zo komt er een nieuw hoofdpunt uit. Maar hou het plezierig, want met ruzie kom je niet aan een nieuw onderwerp voor een aangename discussie te voeren.

Het Nieuws Van De Eerste Naald

*Beste Lezer,
Hier is het andere deel van de krant.
Veel leesplezier !*

DEEL 2

In de huid van een actrice

Een actrice of acteur is een geen gewone persoon, elke dag opnieuw een rol spelen en dit vanbuiten leren, niet makkelijk maar wel goed voor je geheugen. Al heel ons leven zien wij op de televisie vele acteurs en actrices in hun rol spelen. Wij vroegen ons af hoe het leven van een acteur of actrice eruit ziet. Dit bracht ons op het idee om via een interview in het leven van een echte actrice te duiken. Wij trokken daarom naar Vlaams Brabant, waar we onlangs in de gemeente Keerbergen een bezoekje brachten aan de enige echte Loes Van Den Heuvel. Beter bekend als Carmen Waterslaeghers van FC De Kampioenen. en volgde de opleiding drama in het hoger instituut voor dramatische kunst Herman Teirlinck te Antwerpen. Haar hobby's zijn paardrijden, v n, yoga en zingen.

Waarom verkoos je om als actrice te werken? Hoe ben je eigenlijk begonnen met je carrière als actrice? Was dit een moeilijke beslissing, om als actrice aan de slag te gaan?

Wel, ik koos voor dit beroep omdat ik er als kind al heel veel mee in aanraking kwam, en na mijn studie ben ik onmiddellijk aan mijn carrière als actrice begonnen. Of dit een moeilijke beslissing was? Nee hoor, want mijn droom was dan werkelijkheid geworden.

Hoe ziet het leven van een actrice eruit? Wat is er zo bijzonder aan een actrice?

Het leven van een actrice ziet er heel onregelmatig uit en als de meeste mensen vrij zijn moet een acteur werken. Wat er zo bijzonder aan een actrice is? Wel, je doet heel veel mensenkennis, alsook zelfkennis op door het spelen van verschillende rollen. Trouwens, een goede actrice moet buiten het acteren goed kunnen Relativeren, observatie- en inlevingsvermogen.

Heb je eigenlijk al eens deelgenomen aan een musical? Wat is het moeilijkste, acteren voor de televisie of in een musical??

Ja ik nam al verschillende keren deel aan een musical zoals: Kadanza, Sneeuwitje, operettes... Wat het moeilijkste is tussen acteren voor de televisie of een musical? Wel, dit kan je niet echt vergelijken. Bij een musical en theater moet je enkele uren volledig geconcentreerd zijn. Eens de trein vertrekt moet je doorgaan, maar in een film kan je dezelfde scène verschillende keren opnieuw doen.

Is het eigenlijk in de loop der jaren moeilijker geworden om als actrice te werken? Is het moeilijk om een rol vanbuiten te leren?

Onze Subsidies worden ingetrokken, de concurrentie is groot en we worden veelal onderbetaald aangezien de 'bureaucratie' niet goed begrijpt wat het beroep van acteur eigenlijk inhoudt. Of het moeilijk is om een rol vanbuiten te leren? Dit hangt van het personage af dat je moet spelen en meestal is het door veelvuldig herhalen + het daadwerkelijk te doen dat je een rol leert.

Heb je volgens jou alles uit je carrière behaald en waarom? Wat wil je nog uit je verdere carrière behalen?

Dat denk ik wel. Ik heb veel kansen gekregen en steeds mijn intuïtie daarin gevolgd. Dus ik heb nergens spijt van. Wat ik nog uit mijn verdere carrière wil behalen? Wel ik wil me nog enkel engageren voor projecten die in de eerste plaats een meerwaarde betekenen voor andere mensen.

Welke speciale herinneringen of momenten uit je carrière zal je voor altijd blijven herinneren? Heb je nog plannen voor in een televisieserie mee te spelen?

Teveel om op te noemen. Het begon al met het afstuderen met grootste onderscheiding en toen kwam alles in snel tempo op mijn weg, en eigenlijk heb ik niets concreets om in een televisieserie mee te spelen.

Je speelde jarenlang Carmen Waterslagers, hoe ben je bij deze rol gekomen? Wat is nu eigenlijk het verschil tussen Loes en Carmen? Wordt je nog veel als Carmen aangesproken?

Ik kwam aan deze rol door auditie te doen. Wat het verschil tussen Loes en Carmen is? Wel ze zijn beide heel passioneel en vurig: Carmen heeft altijd het hart op de tong en het laatste woord. Terwijl Loes bescheiden is en haar woorden wikt en weegt. Of ik nog veel wordt aangesproken als Carmen? Ja, eigenlijk constant: ik ben daar nu eenmaal mee vergroeid. Al 25 jaar wordt ik aangesproken als Carmen.

Heb je eigenlijk nog veel contact met je medespelers van Fc de Kampioenen?

Ja natuurlijk, want we komen nog af en toe samen, en gingen tijdens de eerste weken toen onze 4de film uitkwam samen met de medespelers naar verschillende cinema's toe om samen met het publiek onze film te bekijken.

We zien het duidelijk, het acteerleven is niet zo makkelijk, dan iedereen vermoed. In je rol kruipen, nadenken over je personage, en nadien ook het uitvoeren van de gespeelde personage zelf. Ook moet je zoals we uit het interview konden uitmaken als actrice altijd even goed geconcentreerd zijn en blijven, wat niet altijd even makkelijk is. Daarom

staan wij versteld wat deze mensen in hun dagelijkse leven moeten kunnen voor dit beroep uit te oefenen. Daarom aan alle acteurs en actrices een dikke pluim.

Loes, wij vinden het tof dat we je mochten interviewen, bedankt voor de moeite en tijd. We willen je hierbij nog veel succes met je verdere carrière wensen! Een leuke dame, op de juiste plaats. Dat is Loes, we kregen van onze redactieploeg jammer genoeg maar weinig tijd om na dit interview met Loes nog een beetje te babbelen, maar toch we hopen haar nog eens te ontmoeten en dit in levende lijve.

Het Nieuws Van Nele

Voortaan brengt onze nieuwe reporter namelijk Nele Oosterbosch elke keer in onze krant ook een beetje haar eigen nieuws uit.

Een verassend gesprek

Na 43 jaar actief zijn als directrice konden wij het niet laten, om een gesprek te voeren met Chris, daarom kreeg onze nieuwe reporter namelijk Nele Oosterbosch het idee voor een interview af te nemen van Chris, hieronder lezen jullie het resultaat.

Eind februari 2021 brak de dag aan dat Chris Vanregemorter, de directrice van ons Dagcentrum, met pensioen ging. Altijd druk bezig maar ook altijd even vriendelijk. Chris was dus graag bereid een paar vraagjes te beantwoorden. Omdat een echt interview door de corona-toestanden niet kon, stuurden we haar dan maar ons lijstje via e-mail. Haar antwoorden kan je hier lezen.

Dag Chris, mag ik je aub een paar vraagjes stellen naar aanleiding van je vertrek? Het is voor het krantje van het dagcentrum.

Heb je vroeger, voor je directrice werd, ook stage moeten doen hier in het dagcentrum of ergens anders?

IK BEN VAN OPLEIDING MAATSCHAPPELIJK WERKER, EN ZODOENDE HEB IK STAGE GEDAAN (LANG GELEDEN) BIJ PMS-LIER EN OCMW-OLEN. DAARNA HEB IK OOK NOG ENKELE MAANDEN HALFTIJD ALS INTERIM GEWERKT BIJ CM-HOOGSTRATEN EN OCMW-RETIE. DEZE LAATSTEN HEBBEN MIJ TOEN OOK ALLEBEI EEN VASTE JOB AANGEBODEN ... MAAR IK HEB TOEN TOCH GEKOZEN OM LIEVER TE KOMEN WERKEN BIJ DC GEEL... 😊

Wanneer was het jouw eerste dag als directrice? En weet je nog hoe dat was?

13 FEBRUARI 1978.

Wat is je het meest bijgebleven van al die jaren dat je directrice was ?

DE KRACHT, STERKTE, VOLHARDING EN DOORZETTINGSVERMOGEN EN ZEKER EN VOORAL OOK OPTIMISME, GOED HUMEUR EN HUMOR VAN VOORAL ONZE MENSEN MET EEN HANDICAP EN ZEKER OOK VAN HUN FAMILIE ... ONDANKS DE VELE BEPERKINGEN EN MOEILIJKHEDEN DIE ZE ONDERVINDEN.

ZO SCHITTEREND OM MEE TE MAKEN HOE MENSEN STERK EN VEERKRACHTIG KUNNEN ZIJN...

MIJN HOED AF... CHAPEAU!

HIERVAN HEB IK VEEL GELEERD ... VOORAL NIET ZEUREN OVER PEANUTS 😊 AUB...

Heb je ook minder prettige dingen meegemaakt in het dagcentrum?

JAZEKER. IN 1988 IS ER EEN MEDEWERKSTER VAN ONS OVERLEDEN DOOR EEN AANRIJDING OP WEG NAAR ONS DAGCENTRUM VOOR EEN VERGADERING... DAT HEEFT ONS ALLEN DESTIJD DIEP GETROFFEN EN GERAAKT ...

Het is dikwijls leuk in het dagcentrum. Kan je ons iets vertellen dat je heel plezant vond?

DE OPENING VAN ONS NIEUWE DAGCENTRUM IN SEPTEMBER 1994.

Is rood je natuurlijke haarkleur?

NATUURLIJK ! ZO MOOI !

Het is niet dat we nieuwsgierig zijn 😊, maar zou je ons willen verklappen wat jouw lievelingseten is?

GEGRATINEERD WITLOOF MET KAAS EN HESP EN PUREE.

Wat ga je allemaal doen als je op pensioen bent ?

ABONNEMENT NEMEN OP EEN KRANT EN GENIETEN VAN MIJN ONTBIJT MET EEN (HOPELIJK) VROEG GELEVERDE KRANT EN VERS GEPERST APPELSIENSAP.

LEZEN LEZEN LEZEN LEZEN IN DE VELE BOEKEN WAARVOOR IK TOT NU GEEN TIJD HAD (VOORAL THRILLERS ...).

MEER TIJD INVESTEREN IN MIJN FAMILIE EN VRIENDEN.

DAGELIJKS TURNEN OM FIT TE BLIJVEN.

MEER ZELF KOKEN.

Kom je af en toe nog eens op bezoek?

TUURLIJK WEL !

Groetjes van Nele Oosterbosch

PS. Lieve Chris, we amuseren ons hier goed in het dagcentrum en dat was ook zeker dankzij jou. Spijtig genoeg konden we je door de coronacrisis niet uitzwaaien met een groot afscheidsfeest. Hopelijk heb je toch genoten van de leuke verrassing van onze bubbels. Chris, voor je het goed en wel beseft, delen wij je mee dat je in de krant staat, en geniet nu maar volledig van je verdiende pensioen. Ook willen wij Nele Oosterbosch nog veel arbeidsvreugde bij onze krant wensen.

Een plezant en spannend sollicitatiegesprek

Ik was niet echt zenuwachtig voor mijn sollicitatiegesprek maar wel een beetje bang dat ik er niet bij zou zijn. Er hebben 3 mensen vragen gesteld.

Ik heb gezegd dat ik heeeel graag in de keuken werk, goed kan afwassen en afdrogen en wegzetten en ook eten maken. Ik help thuis elke dag in de keuken en in het dagcentrum ook heeeel graag want Marianne en Els zijn echt goeie begeleiders. Zonder hen is er geen keuken ☺! Ik snij er 2 zakken ajuinen (zonder te wenen maar ik heb de ajuin al wel eens verwisseld met mijn vinger ☹), giet de koffie in de thermos (zonder veel te morsen), zet thee op, droog af en zet bv. de vuile tassen in bakken voor in het grote afwasmachien (oppassen, want da's hééééét). Zo oefen ik eigenlijk ook voor in het koffiehuis T KLEIN GELUK waar ik in SEPTEMBER –joepie– mag gaan werken.

Nu verder over mijn sollicitatie. Ik heb mijn kookkaf van mijn vroegere school laten zien waarin van alles lekkers staat en ze waren zeer geïnteresseerd. Ze mochten het van mij lenen om er misschien later samen uit te koken in T KLEIN GELUK ☺ ☺!

KEN JE SARA CENTER AL?

Zoals zoveel mensen ben ik nog wat sportiever geworden door de lockdowns. Lange wandelingen en fietstochten zijn leuk. Maar zoektochten maakten het nog wat leuker. Zo heb ik de wandelzoektocht (die is voorbij nu) en de fietszoektocht (moeten we pas inleveren in september) van SARA CENTER VZW in Geel gedaan.

Een aanrader! Hard moeten zoeken (zoektocht!!) natuurlijk maar mooi, leerrijk en plezierig! En, toen was het nog koud, als je dan een smoutebollenkraam tegenkomt dan kan je daar echt niet aan weerstaan. Zo kregen we het terug warm.

Ik heb een aantal vragen naar SARA CENTER gestuurd en Yasmine Verachtert is zo vriendelijk geweest te antwoorden. Dank je wel, Yasmine!

Hoe lang bestaat Sara vzw al? Wat voor werk doet de vzw eigenlijk?

Sara Center vzw bestaat nu ongeveer 2 jaar. Wij zijn een vzw die zich inzet voor personen met een beperking. Personen met een fysieke beperking vallen wanneer ze 'uitgerevalideerd' zijn, vaak in een zwart gat. Het Sara Center biedt hier een oplossing voor.

Wat doen wij nu net? Wij zijn een volledig aangepaste fitness voor personen met een beperking. Iedereen met een beperking is welkom (rolstoelgebruikers, hartpatiënten, personen met een mentale beperking,...). We vragen wel steeds om de fitness zelfstandig te kunnen gebruiken.

Kan je dit niet zelf? Dan vragen we je vriendelijk om een begeleider mee te brengen. Je kan vanuit het Sara Center ook beroep doen op professionele begeleiding (dit tegen een meerprijs). In het Sara Center kan je ook terecht om lotgenoten te ontmoeten, ervaringen uit te wisselen of gewoon voor een leuke babbel.

Waarom kozen jullie precies de naam SARA?

Het idee om als persoon met een fysieke beperking een eigen fitnesscentrum op te starten, bestond al langer. Door het plotse overlijden van Sara Kenis is ons plan in een stroomversnelling geraakt.

Sara was een heel bijzonder iemand. Als kinesiste stond ze voor kracht, moed en doorzettingsvermogen. Uitspraken zoals "Dat gaat niet" stonden niet in haar woordenboek. "We doen het gewoon" was stevast haar motto.

Door deze denkwijze en in haar nagedachtenis willen we Sara's pad bewandelen. Gedaan met dromen, we doen het gewoon. We openen ons eigen fitness center, het Sara Center.

Hoe zijn jullie op het idee gekomen om zoiets nuttig en leuk te doen?

We merken steeds vaker dat personen met een beperking in een zwart gat vallen. Wij trachten hiervoor een oplossing te bieden. Iedereen die omwille van zijn beperking niet in een reguliere fitness terecht kan, kan bij ons komen fitnessen.

Hoe komen mensen bij jullie terecht?

Je kan ons steeds contacteren via de website of Facebook. Als je ons liever telefonisch contacteert kan je ons bereiken op het nummer 0495 54 22 64

Hebben jullie al veel mensen geholpen?

Momenteel zijn we nog steeds gesloten door de huidige coronamaatregelen. Het Sara Center bestaat al 2 jaar maar in maart 2020 is het pas echt op gang gekomen. We zijn helaas sinds toen maar enkele weken open geweest.

Werken bij jullie ook mensen met een beperking?

Onze voorzitter is zelf een rolstoelgebruiker. Hij is steeds aanwezig als er iemand wil komen fitnessen. In het Sara Center werken momenteel ook 2 zelfstandige ergotherapeuten. We zijn ook nog op zoek naar een zelfstandige kinesitherapeut(e). Zij werken dus onafhankelijk van het Sara Center.

Sara vzw organiseert wandel- en fietszoektochten. Zijn jullie zulke natuurliefhebbers?

Als Sara Center vzw zijnde, vinden wij het heel belangrijk om sport gepaard te laten gaan met plezier. Door de coronamaatregelen moesten wij helaas onze deuren sluiten. We zijn toen op zoek gegaan naar alternatieven om iedereen toch in beweging te houden.

We kwamen toen op het idee om wandel- en fietstochten te organiseren. Dit is een leuke, gezonde activiteit die de mensen in beweging houdt. Zelf zijn wij ook natuurliefhebbers.

We organiseren elk jaar een fietskamp. Dit jaar pakken we het iets anders aan en overnachten we niet. Dit jaar zullen er enkele dagen georganiseerd worden waarop we gaan fietsen. Dit is wel steeds een daguitstap waarbij we onderweg tijdig een stop maken bij een terrasje.

En fietsen of wandelen jullie zelf ook graag?

Wij houden er zelf ook heel erg van om eens te gaan wandelen of fietsen.

Dankzij dit interview mochten we kennismaken met Sara VZW. Bedankt voor de moeite en tijd dat jullie hieraan spendeerde en tot de volgende keer!

Van Nele Oosterbosch

Een spannende tocht

Een huifkartocht met de familie, dat wordt ins ons land niet veel meer georganiseerd, maar toch maken sommige families nog samen een gezellige huifkartocht. Een koppel dat eigenlijk nog maar een week getrouwd was organiseerde een hele speciale maar ook een spannende huifkartocht.

Het bewuste koppel trouwde eigenlijk op 22 mei, maar in juli van dit jaar werd het bruiloftsfeest pas gegeven. Toch wou het koppel voor hun huwelijksreis goed te starten samen met hun familie iets heel bijzonders organiseren, en naar de plaats gaan waar het bruidspaar elkaar voor het eerst zagen, en dat was aan het strand in Brugge. Jammer maar helaas mocht niet iedereen deze gebeurtenis live bijwonen, want anders was men in overtreding met de maatregelen die er toen van kracht waren.

Bij het informeren mochten er 6 mensen in de koets plaatsnemen, en er mochten maar 3 koetsen uitrijden, dus besloot men om deze gebeurtenis via een livestream uit te zenden zodat iedereen er toch kon bij zijn en dit nog wel op een speciale manier, namelijk thuis achter de computer. Jawel, met de techniek van tegenwoordig lukt dit allemaal. ☺

De tocht zelf begon al goed, het bruidspaar was nog maar pas vertrokken toen het wiel van de koets plotseling los stond, dus men moest al omkeren om een andere koets te halen, gelukkig waren ze nog niet zover, en kon men nog een andere koets gebruiken. Ongeveer 5 minuten later vertrok men terug met een andere koets en hetzelfde paard. Tijdens de rit genoot het koppel duidelijk, maar wat wil je? Het eerste mooie weer in mei en 18 graden.

Tijdens de tocht sprak de koetsier met het koppel, hij vertelde onder meer dat het één van de eerste ritten met de huifkar na een lange tijd voor hem was. Je zag het duidelijk dat de koetsier zijn wekelijks ritje met de koets heeft gemist.

Volgens de man vertelde waren de koetspaarden ook allemaal nog eens gekeurd en volgde de paarden ook een speciaal diéét, want niemand mocht met de koets uitrijden en dit voor ongeveer een half jaar, dus de paarden bewogen ook minder, daarvoor het speciale diéét. De koetsier vertelde dat het paard Tinka genaamd enkele dagen in haar weide rustig stond te grazen, en dat men Tinka uitgekozen heeft om deze tocht te maken.

Na eventjes rijden met de huifkar kwamen ze bij het strand aan, en werd er verteld over de eerste minuten van dit koppel. Na een haluurtje pauzeren hervatte men de tocht, en vertelde de koetsier dat de grote huifkarren nog niet in gebruik mocht genomen worden en dat men alles eens ging nakijken voor er ongelukken gebeuren. Want normaal mocht die andere koets nog niet gebruikt worden, wegens dat de wielen moest vervangen worden, maar goed.

De tocht ging verder, en opeens aan de brug sloeg het noodlot toe. Want vlak voor de brug zakte Tinka plotseling door haar poten en stierf ter plaatse. Iedereen was enorm aangeslagen, en de brandweer werd opgebeld voor een tent over het overleden paard te plaatsen. De oorzaak weet niemand maar men dacht aan hartfalen, want Tinka was eigenlijk een kerngezond paard dat nooit ziek was geweest, maar goed. Eigenlijk was het de bedoeling om na de brug te stoppen, want de vriendin van de bruid zou daar met een grote verrassing klaarstaan. Namelijk met een limousine, dit wist de koetsier wel, maar het koppel niet.

Toen de vriendin kwam kijken wat er aan de hand was, want ze stond al heel lang op wacht geloofde de vriendin haar ogen niet. Het koppel was aan het praten met de koetsier, en het paard zelf was intussen al verdwenen, want men was Tinka nog maar net komen halen.

Natuurlijk wou de vriendin een hierover woordje uitleg, toen alles duidelijk werd gaf de koetsier zijn naamkaartje aan het bruidspaar en namen ze afscheid van elkaar. Het bruidspaar vertrok na de tocht met de limousine op vakantie, en op dezelfde dag van hun bruiloftsfeest werd de huifkartocht verder gezet, met dezelfde koets en koetsier. Maar dit keer zonder livestream, want dit keer volgde de genodigden de koets naar de zaal waar het feest plaatsvond.

Jawel, de tocht was ondanks het plotse overlijden van Tinka toch gelaagd, een spannende tocht omwille het losstaande wiel van de koets, maar ook omdat Tinka plotseling door haar poten zakte en overleed, gelukkig liep alles nadien nog goed af. En bijzonder was het omwille de livestream. Want nooit eerder werd er een huifkartocht via de pc gevolgd. Wij hopen wel dat er nooit meer een paard overlijdt tijdens een ritje, want dat is heel akelig en helemaal niet leuk!

Nooit meer dezelfde fout

Jarenlang werd er gewaarschuwd voor een extreme watersnood in ons land, maar nooit werd er iets aangedaan, tot nu want men wil na de ongeziene stortregen en de bijkomende overstromingen iets aan de beken veranderen.

De voorbije jaren werd er wel eens gezegd dat het waterpeil veel te laag stond, dit omwille van de droogte, het was inderdaad op sommige momenten kurkdroog, daarom stelde de regering alsmaar uit om een plan op te maken voor indien er in ons ooit een overstroming zou komen. Maar na de extreme overstroming van afgelopen zomer moet men wel iets doen aan de beken. Deze watersnood is in ons land nooit eerder voorgevallen.

Vele mensen wisten ook niet wat ze zagen op de sociale media, want in Wallonië stonden de straten zoals wij weten allemaal onder water, ook Tessenderlo werd trouwens getroffen door de overvloedige regen, want er werden zelfs straten afgesloten.

Maar zoals de getroffen streek van Wallonië kreeg Tessenderlo gelukkig niet te verwerken. Tijdens het bezoek aan het getroffen gebied van onze eerste minister namelijk Alexander De Croo werd er beloofd dat er heel vlug iets aan de beken wordt gedaan zodat de beken niet meer kunnen overlopen, want dan zou er geen overstromingen in ons land meer zijn, maar is dit zo? Want als de riolen verstopt zitten met bladeren kan het water ook niet weg, en dan lopen de straten ook onder water en zeker bij een hevige regenval.

Eigenlijk moet men in ons land ook heel nodig de riolen schoonmaken, want anders komt het ook niet goed bij extreem weer zoals wij dit jaar kregen, en naden de beken aanpassen, hoewel het ligt ook niet aan de beken maar aan het land zelf, want als men ook een hoge rand land maken rond de beken krijgen wij negen kansen op 10 geen wateroverlast meer.

Voor iedereen is het heel erg wat er in ons land gebeurd is, dus werd er een dag van Nationale rouw afgekondigd. Tijdens deze dag werd er overal in ons land zoals wij wel weten om klokslag 12u één minuut stilte voor de slachtoffers gehouden, hierbij konden de meeste mensen hun tranen niet in bedwang houden, zo ook de familie van een 91 jarige vrouw die de watersnood niet heeft overleefd door hartfalen, want deze vrouw geraakte zodanig in paniek dat ze plotseling een hartstilstand kreeg, er was hulp onderweg maar het mocht niet baten melde de familie nog.

Vele mensen overleden, vele gewonden, huizen verwoest, en jarenlang werk voor het terug opbouwen van huizen en wegen. Dit bracht deze waterval met zich mee. Een nooit geziene chaos voor ons land, hopelijk maken wij dit nooit meer mee want dit is helemaal niet leuk, dus beste regering, gelieve hier nu wel iets aan te veranderen, want anders loopt ons land nog meer onder water, en dit willen wij nooit meer meemaken, dus maak nooit meer dezelfde fout!

Missiezuster zijn, altijd boeiend en plezant, en soms ook moeilijk en uitdagend

In het verleden hoorde je bij sommige mensen dat hun kind geroepen is door God. Na een moeilijke beslissing besloten de kinderen omwille van hun geloof een nieuwe uitdaging aan te gaan, en namen hun intrek in het klooster. (Voor sommige kinderen was dit een gedwongen keuze, anderen kozen hiervoor zelf. Nu kunnen wij ons dit niet meer voorstellen.) Ondanks dat minder naar de kerk gegaan wordt denken de mensen dat zuster of pater zijn een uitgaande roeping is, maar toch is dat niet waar, er treden wel minder mensen dan in het verleden in een klooster, dit blijkt uit de laatste cijfers van 2017. Toen waren er 314 zusters en 174 paters. Dat is dus veel minder, want vroeger was het het dubbele van de cijfers.

In Heverlee is er ook een klooster, dat lijkt op een echt kasteel, namelijk het missiehuis van 'De Jacht'. Het missiehuis of wel het hoofdgebouw genoemd, werd in 1927-1928 ontworpen door een architect uit Heverlee, namelijk Theo van Dormael in opdracht van de kanunnikessen-missionarissen van de Heilige Augustinus. Je kan ook op het domein wandelen langs de begraafplaats met een Lourdesgrot, gelegen in het noordoosten van het domein.

Op een regenachtige dag in maart spraken we af met één leuke zuster, voor een heel boeiend gesprek, rond het kloosterleven.

Wil je jezelf eerst eens even voorstellen aan onze lezers?

Ik ben Lea Sels en woonde vroeger op de Meir in Eindhout. Na enkele jaren lesgeven in de beroepsscholen van Klein-Vorst en Schaffen, ben ik als leke-missionaris gaan lesgeven in Burundi. Daar woonde en werkte ik samen met de zusters van de Jacht. Na enkele jaren goed samenwerken, voelde ik mij geroepen om ook missiezuster te worden.

Je bent een missiezuster van 'De Jacht' in Heverlee Leuven, wil je aan onze lezers eens even uitleggen hoe deze naam is ontstaan? Waarom worden jullie zo genoemd ?

Eigenlijk zijn wij de Zusters Missionarissen van het Onbevlekt Hart van Maria. We zijn echter gekend als Zusters van de Jacht. Ons hoofdklooster staat in Heverlee, en werd gebouwd op het vroegere jachtterrein van het kasteel van Arenberg: vandaar Zusters van de Jacht.

Wil je aan onze lezers even een stukje geschiedenis van het klooster vertellen?

Onze Stichteres Marie-Louise De Meester, was lid van een contemplatieve congregatie, maar zij kreeg de toelating om samen met een andere zuster, naar India te vertrekken. Daar stichtte zij onze congregatie, in 1897. Ze richtte er een huis op voor verlaten kinderen en wezen. Stilaan volgden jonge meisjes in India en ook in Vlaanderen in het voetspoor van Marie-Louise. Zo groeide onze congregatie aan tot 1349 geprofeste zusters in 1969. Ondertussen werkten er al zusters in meerder missielanden: Filippijnen, Caraïben, Verenigde Staten van Amerika, Congo, China, Burundi, Hong-Kong, Taiwan, Guatemala, Brazilië en Cameroen. Na 1969 volgden nog andere landen : Haïti, Libanon, Mongolië; Tjaad, Zuid-Afrika en Senegal.

Jullie bekendste zuster is Jeanne Devos, hoe is het daarmee?

Jeanne Devos is inderdaad heel gekend. Stilaan trekt ze zich ook terug, gezien haar leeftijd: 86 jaar. Jeanne woont samen met mij en nog drie andere zusters in de gemeenschap van de Dreef in Heverlee. Haar gezondheid is nog heel goed!

Met hoeveel zusters zijn jullie nu momenteel?

In België zijn we nog met ongeveer 160 zusters. Over de hele wereld verspreid zijn we nu nog ongeveer met 530.

Hoe voelt het eigenlijk aan om een missiezuster te zijn?

Missiezuster zijn is proberen te leven in de voetsporen van Jezus, en al goeddoende Gods liefde zichtbaar maken in de wereld : dus goed zijn voor iedereen, met vallen en opstaan. Als je geroepen bent tot missiezuster, probeer je dat te doen, waar je ook bent, in België of ergens anders

Hoe ziet het kloosterleven er eigenlijk uit ?

Wat doen jullie eigenlijk overdag zoal allemaal ?

Al vroeg in de morgen beginnen wij met meditatie en we bidden het morgenofficie. Dan volgt een eenvoudig ontbijt. Nadien ruimen we de keuken en onze kamer op. vr Een hele ploeg zorgkundigen en verpleegkundigen komen de oudere en hulpbehoevende zusters helpen. De zusters die nog een beetje kunnen bijspringen, helpen waar het kan.

Zelf behoor ik tot de jongere zusters, - ondanks mijn 74 jaar - en ben ik gevraagd als chauffeur. Ik breng oude en zieke zusters naar de dokter of naar het ziekenhuis en begeleid hen ook dikwijls in het ziekenhuis, want velen onder hen vinden daar hun weg niet. Om 12 uur hebben wij het middagmaal en nadien volgt er een rustpauze. Bij goed weer volgt er een kleine wandeling op het domein. Dan zie je overal rollators verschijnen en ook zusters in rolstoelen.

Bij slecht weer blijven de zusters binnen en drinken samen een tasje koffie of thee. Er wordt dan in kleine groepjes kaart gespeeld, of rummikub, puzzels of andere gezelschapsspelen. Of sommigen zitten gezellig te praten en te vertellen over hun lang missieleven! Nadien volgt in normale tijden een Eucharistieviering, maar gezien de coronatijd moeten we ons ook behelpen met streaming via youtube.

Gelukkig zijn er heel veel mogelijkheden langs T.V. en P.C.

Na het avondmaal kijken de meeste zusters naar het nieuws op T.V. en daarna trekken ze zich terug op hun eigen kamer.

Wie wil kan gerust verder naar T.V. kijken : een film, of voetbal of tennis of Terzake

Is het kloosterleven nog even streng dan in het verleden?

Neen, het is in de kloosters niet meer zo streng als vroeger. Natuurlijk moeten er goede afspraken zijn, als je met zoveel mensen samenwoont.
Er wordt samen overlegd en besproken. Dat is wel heel belangrijk.

Moeten jullie ook hard werken? Hoe actief is het kloosterleven eigenlijk?

De zusters die nog kunnen, zetten zich in, in de mate van het mogelijke.
Wij hebben allemaal in het buitenland gewerkt en hebben als pensioen een minimum aan inkomen. Om zoveel zieke zusters het nodige te geven, doen wij nog alles wat we kunnen om toch personeel uit te sparen.

Wat doen jullie tijdens de vrije momenten in het klooster?

Wij wandelen, zitten samen gezellig te babbelen, maken kleine uitstapjes in onze grote tuin, we kaarten en doen gezelschapsspelletjes, we lezen , kijken T.V., luisteren naar muziek, enz.

In vele kloosters komen er af en toe andere mensen op bezinning, komen er bij jullie ook mensen op bezinning?

We zijn met zoveel oudere zusters, dat er echt geen plaats is en ook geen zusters vrij zijn om voor mensen te zorgen die op bezinning willen komen. Spijtig...

Vertel eens, je bent ooit nog op missie in het buitenland geweest. Wil je het verhaal van jouw missie eens aan onze lezers vertellen?

Ja, ik heb 8 jaar in Burundi gewerkt. Ik gaf daar les in een school om jonge meisjes voor te bereiden om zelf les te geven aan jongeren. Dat was een zeer mooie tijd en nog altijd heb ik met enkele van die leraressen contact. Wij hebben mensen voorbereid, die nu ons werk kunnen verder zetten.

Nadien heb ik ook 4 jaar in de Filippijnen gewerkt. Daar was ik een tijdje verantwoordelijk voor een "dormitory", een soort internaat, verbonden aan een school. Nadien ging ik met de catechisten van de parochie naar de barrio's. Dat zijn kleine nederzettingen, die afhangen van een centrale missiepost, maar dikwijls ver afgelegen waren. We zochten samen met de christenen daar, hoe ze echt samen konden werken om vanuit het Evangelie tot een betere samenleving te komen.

Zijn er eigenlijk nog zusters die in het buitenland verblijven?

Er zijn maar enkele Belgische zusters die nog in het buitenland verblijven. De meesten komen terug, omdat ze verzorging nodig hebben. Onlangs kwamen twee Belgische zusters van rond de 80 terug. Miet had een spontane heupbreuk, werd geopereerd in Congo maar na enkele dagen was er een nieuwe breuk, zodat ze naar Gasthuisberg overgebracht werd. Die zuster blijft nu voorgoed in België. Agnes deed een lelijke val en brak haar twee polsen. Er werden foto's genomen in Congo en haar rechterpols was er bijzonder erg aan toe. Zij is ook naar België gekomen, en geopereerd in Gasthuisberg. Haar wacht een lange revalidatie in België.

We zijn een internationale congregatie en onze Congolese, Filippijnse en Indische zusters, die ook hun land verlaten hebben om het Goede nieuws van de Bijbel te brengen, zetten ons werk verder.

Tot slot, Wil je even vertellen hoe jullie de feesten zoals verjaardagen of Pasen in het klooster vieren?

Voor de verjaardagen drinken we samen een glaasje schuimwijn. Eén keer per maand worden de verjaardagen van de zusters die die maand verjaren, gevierd met een lekkere maaltijd. En telkens er een verjaardag is, doen we een speciale gebedswake voor alle intenties van die zuster en haar familie. De grote feesten zoals Pasen, Kerstmis, Ons Heer Hemelvaart, Onze Lieve Vrouw Hemelvaart, Allerheiligen worden ook heel goed voorbereid.

Zelfs gedurende de voorbereidingstijd wordt er veel gebeden, want wij bereiden ons ook innerlijk voor op die feesten. Wij kunnen feesten !!! De maaltijden zijn dan extra verzorgd en er komen heel lekkere dingen op tafel, waar iedereen buitengewoon van genieten kan.

Zonder twijfel, het kloosterleven is toch wel anders dan verwacht en heel duidelijk niet meer zo streng als in het verleden. De meeste missiezusters genieten van hun nog 'jonge dagen', want hoewel deze mensen al op een gezegende leeftijd zijn voelen ze zich nog altijd jong van hart. Dit is nu wel heel duidelijk gebleken.

Lea, bedankt voor dit boeiende gesprek, en we wensen je nog veel plezier toe in het klooster. Vele onder ons dachten dat het kloosterleven alleen maar bidden was, maar dat is niet zo, want ook zusters kunnen heel duidelijk werken en feesten. En weet je wat? Plezier moet er zijn, want anders is het maar een saaie boel.

Een nieuw project

De toekomst van het Gemeenschapscentrum 't Fortun in Groot-Vorst te Laakdal ziet er heel goed uit. Want de vrouwenorganisatie Ferm genaamd sloegen de handen in elkaar voor het huren van 't Fortun dat eigenlijk nog steeds eigendom van de gemeente is voor een project van een 2-tal jaren. Hiervoor werd er een samenwerkingsovereenkomst opgemaakt en gelukkig maar goedgekeurd door de gemeenteraad.

Project – coördinator voor Ferm VZW Tijs Van Langenhove zat enkele jaren geleden samen met de mensen van Groot- Vorst en de gemeente. Want de bedoeling van dit project is dat er mensen uit Laakdal dit nadien terug kunnen verderzetten zodat 't Fortun van de gemeente Laakdal blijft. Want men wil dat Vorst terug zal bruisen zoals nooit te voren.

Daarom trokken er verschillende verenigingen en buurtwerkingen uit Groot-Vorst samen op één kar en besloten om allerlei activiteiten te organiseren, maar toen kwam die gedoemde corona, eraan. Omwille dit kwaadaardig beestje moest men de geplande activiteiten even uitstellen.

Ferm is eigenlijk het vroegere KVLV. Deze vereniging wil weer leven in Groot-Vorst krijgen. Daarom richtte men een ontmoetingsplek op 'aFAIRlokal' genaamd. Eigenlijk is 't Fortun een plaats geworden waar verenigingen kunnen samenkomen, maar dat niet alleen want dit is ook een plaats voor lokale handelaars om hun producten aan te bieden

Een mooi en leuk project, voor de mensen van Groot-Vorst met een wereldwinkel en een voedselbank. Beide zijn vorig jaar in december geopend samen met het blokpunt waar er een 12-tal studenten tijdens de examens kunnen studeren. Wat nog in 't Fortun aanwezig is? Wel we gaan jullie niet langer in spanning houden, want dat is een lokaal dat het antennepunt van het dienstcentrum. Hier is het mogelijk dat mensen tijdens de middagpauze hun middagmaal samen kunnen benutten zodat men niet meer naar huis hoeven rijden. Dit is nog lang niet zeker. Maar indien dit doorgaat wordt het voor iedereen een groot succes..

Met opmerkingen [TVL1]: deze is nog niet open wouter, informatie kan Gerda jou verder geven hierover. Staart normaal op de planning.

Ook is er een winkel voor toekomstige moeders, namelijk mamadepot opgestart. Men heeft enkele vrijwilligers gevonden die zich willen engageren. Ondertussen staat er een mooie stuurgroep, deze groep doet het heel goed. Ook met de korte keten is alles goed, de inwoners kunnen verse producten van de boer online bestellen en via het platform van Linked farm en ophalen in 't Fortun.

Ook is er gedacht aan de mensen met een beperking, want dit jaar werd er een koffiehuis 't klein geluk genaamd geopend, dit wordt ondersteunt vanuit de voorziening het Eepos. Hier kunnen 40 mensen hun droom waarmaken, en dat is een eigen café uitbaten.

De mensen die hieraan mee werken weten het ook, voor dit project werd gestart was er veel te doen rond de verdeling van het werk. Zo moesten de tafels en stoelen goed geschuurd en nadien weer geveerd worden. Dit gebeurde allemaal binnen het Eepos zelf.

Vorig jaar werd er een oproep gedaan voor meer helpende handen bij elkaar te krijgen. Dit omwille er binnen het Eepos zelf

meer vraag was voor het begeleid werken. Daarom mochten de deelnemers en bewoners hun opgeven om in 't klein geluk aan de slag te kunnen gaan. Via een sollicitatiebrief en echte sollicitatiegesprekken, werden er een aantal kandidaten geselecteerd, de selectie gebeurde door de jobcoaches van het Eepos.

Zoals bij elke selecties was dat een heel moeilijke keuze geweest, en werden de beste kandidaten eruit gekozen. Wij zijn alvast benieuwd of deze keuze echt wel een goede beslissing is. Want onze reactie vernam dat er niemand is om alles even te proeven. Misschien iets voor de toekomst om iemand aan te stellen voor het proeven van de lekkernijen.😊

Trouwens, een tijdje geleden brachten wij een bezoekje aan 't klein geluk, goed georganiseerd maar jammer genoeg was het bestek precies met vakantie. ☺ Want bij het bestellen van een stukje appeltaart met ijs en slagroom werd het al snel duidelijk dat er geen bestek meer was, na lang wachten en enkele keren vragen bracht men toch nog bestek. Dus meer bestek voorzien is de boodschap.

Voor de uitverkozene is dit een ware belevenis om hieraan me te mogen helpen. Dit vernamen wij van verschillende mensen die hieraan deelnemen.

Niemand die eraan twijfelt, dat dit project zal slagen, mits de helpende handen van goedwillige personeelsleden, komen de mensen van het Eepos er zeker en vast uit om van 't klein geluk een gouden zaak te maken. Maar er is nog altijd veel werk voor de boeg.

De mensen uit Laakdal mogen trots zijn dat men zoiets heeft kunnen realiseren. Aan iedereen is er gedacht, dus laat Groot-Vorst maar een bruisend en boeiend dorpje worden en zijn. Maar laat Groot-Vorst ook niet te hard bruisen want anders zal men nog veel champagne moeten drinken, a ja want de bubbels komen niet zomaar en anders worden er vele mensen nog zat ook. ☺ Dit is natuurlijk niet de bedoeling, maar hier mag wel eens op worden gedronken.☺

Jawel, Laakdal is dan wel een kleine gemeente maar men heeft toch wel een mooi project opgestart. Dankzij de werkende krachten van de vele verenigingen moet en zal 't Fortun nog lang zijn deuren open houden, dus als je in Groot-Vorst moet zijn, kom dan maar een kijkje nemen en iets drinken, want hiermee maak je vele mensen gelukkig mee!

Een nieuwe eeuweling

Het moet gezegd worden, in het gezegende jaar 2021 was er een groot feest in ons land. Want er was namelijk een eeuweling te vieren. Namelijk de 100ste verjaardag van de gezinsbond.

We kennen de gezinsbond allemaal van de bonnetjes in het boekje. Deze bonnetjes kan je bijvoorbeeld gebruiken om naar de winkel te gaan. Want in sommige winkels krijg je korting, maar dan moet je natuurlijk wel jou gegevens invullen en nadien het bonnetje afgeven, want met het invullen en nadien ook bijhouden krijg je natuurlijk geen korting.

Tijdens de beginjaren wisten de stichters al heel goed waarmee ze begonnen waren. Want ze wilden in de jaren twintig van vorige eeuw een hele nieuwe organisatie oprichten. Want bij de zogenoemde 'talrijke gezinnen' had je in die tijd veel eenoudergezinnen, dit kwam omwille de vader tijdens de oorlog gesneuveld was. Het oprichten van de gezinsbond was dan ook in de eerste plaats voor de schade te beperken maar ook omwille dat de gezinnen niet in erbarmelijke omstandigheden moesten leven, maar goed.

De gezinsbond zoals we dit nu kennen is toch wel beter dan 100 jaar geleden. Want neem nu bijvoorbeeld de kortingen die je kan krijgen als je met de trein reist. Dit bestond er tijdens de beginjaren van de gezinsbond nog niet. Ook de gezinsbond is in al die jaren enorm geëvolueerd. Omwille deze bijzondere verjaardag, organiseerde de gezinsbond van Eindhout een traktatie van frieten, en dit voor hun trouwste leden te bedanken.

Voor vele gezinnen was deze de uitstekende plaats, want dit ging door aan de speeltuin van Eindhout, en nog wel op zaterdag 16 oktober. Zo konden de kinderen spelen terwijl de ouders frieten eten en een oogje in het zeil houden, hiervoor moest je wel ingeschreven zijn. Er waren ook wel heel veel mensen ingeschreven want de teller stond maar liefst op een 100tal mensen.

Gelukkig was het weer goed genoeg om dit feest buiten te organiseren,

dit wegens een foute boeking kon men de zaal jammer genoeg niet huren. Tijdens de middag was het nog heel rustig, degene die ingeschreven hadden kreeg bij aankomst een stempel op hun hand, dit was om te weten dat voor deze mensen de frieten waren, er werd voor je ging aanschuiven aan het frietkraam ook verteld dan men zoveel mag eten naar keuze. Het drinken moest je wel zelf betalen, maar er moet toch ook geld in het laadje komen.

Na de heerlijke frieten met curryworst kregen wij het plotseling koud en was het tijd om naar huis te keren, voor iedereen was dit een echt groot succes. Ook voor deze nieuwe eeuweling!

Valse belofte rond gehandicaptensector

De gehandicaptenzorg van ons land kreunt onder de druk van de toenemende wachtlijsten. Dit terwijl onze Vlaamse regering beloofde om de wachtlijsten weg te werken.

Elk jaar opnieuw worden er budgetten aangevraagd voor bijna schoolverlaters, want je moet er vlug bij zijn, want anders kan het nog langer dan 10 jaar duren voor je het budget krijgt. Dit gebeurt soms door een maatschappelijke assistente van de school zelf, maar meestal door de ouders van mensen met een beperking.

Maar over welke budgetten spreken we nu eigenlijk? Wel, dit gaat over de persoonsvolgend budget. Hiermee kan men zelf beslissen wat hij of zij later wil doen, je kan bijvoorbeeld je budget in een voorziening steken, of in het begeleid werken maar beide kan natuurlijk ook. Met dit budget kan je ook een persoonlijke assistente aanvragen. Ook de keuze voor thuisassistentie is met dit budget mogelijk.

Met andere woorden je spendeert het aangevraagde budget zelf naar keuze. Hoeveel je krijgt hangt van de beperking af. Eigenlijk een schande maar goed. De niet-interne schoolverlaters krijgen hun PVB niet automatisch toegekend. PVB zijn de subsidies voor handicapspecifieke zorg / dienstverlening. Dit wordt vanuit het VAPH voorzien

Zij moeten de gewone aanvraagprocedure doorlopen en komen dan terecht op een wachtlijst. Er zijn drie prioriteitengroepen / wachtlijsten. Zelfs indien men in de meest gunstige prioriteitengroep terecht komt, en dat is namelijk prioriteitengroep 1 moet je zeker en vast nog minstens 2 à 3 jaar wachten op een PVB.

Dit kan ook nog langer zijn, want er zijn mensen die meer dan 10 jaar op de wachtlijst staan, want na de aanvraag kom je op een wachtlijst terecht, daarna is het wachten tot dat er een goedkeuring komt.

Een goedkeuring komt er niet zomaar, want men moet deze aanvraag goed bekijken, en nadien nog overleggen of men dit budget al dan niet krijgt. Het gebeurt wel eens dat een PVB budget geweigerd werd, maar gelukkig niet altijd.

Maar goed, terug naar de wachtlijsten. De Vlaamse regering trok enkele jaren geleden een legislatuur van maar liefst 270 miljoen € extra uit. Dit voor de wachtlijsten voor het persoonsvolgend budget voor de wachtlijsten van mensen met een beperking waarmee men hun hulp kan betalen weg te werken. Maar waar zit dit geld?

Dit vragen duizenden mensen met een beperking en hun mantelzorgers zich af, maar niemand krijgt hierin geen enkel perspectief. Het wordt er helemaal niet simpeler op, want in 2017 volgde er een hervorming van Vlaamse regering van de financiering in de gehandicaptenzorg. Men kwam hiermee tegemoet aan de jarenlange eisen van de mensen met een beperking zelf.

Zo weten wij ook dat er enkele ouders niet meer voor hun kinderen met een beperking kunnen zorgen wegens dat men dagelijks naar het werk moet, en tijdens de avonden moet men ook thuis bijwerken, dus er is geen tijd voor het kind met beperking. Toch krijgt men geen persoonsvolgend budget, terwijl dit nodig is. Gelukkig kan men rekenen op familieleden of nog andere kinderen. Want de zorg is dikwijls heel zwaar en zeker als de ouders beide gaan werken. Maar het wordt er niet simpeler op.

Want in 2017 maakte de persoonsvolgende financiering een einde aan de subsidiëring van gehandicaptenvoorzieningen. Voortaan kregen personen met een beperking zelf een budget in handen waarmee ze hun zorg kunnen organiseren. In theorie toch.

Want in de praktijk staat de wachtlijst in de weg. En hoe zit het met die eigen regie en die flexibiliteit die de persoonsvolgende financiering beloofde? Dat weet onze regering ook niet.

Dit weten wij heel zeker, ligt het soms aan de lange wachtlijsten? Neen, dat kan ook niet, want de wachtlijsten waren er in het verleden ook al. Nog in 2017 geraakte het bekend dat er besparingen gingen volgen, want 44 procent ziet het budget stijgen en 53 procent zal het budget tijdens de toekomst zien dalen, en dit nog wel tot 40 procent.

Als het budget van mensen met een beperking daalt is dit geen goed nieuws, want met een laag budget weet je niet zeker of je tijdens de toekomst nog een zorggarantie kan krijgen.

In 2020 werd er zogenoemd 1,8 miljoen € vrijgegeven voor de gehandicaptenzorg, daar is ook heel weinig van te merken, want de prijzen in de gehandicaptensector zijn

serieus opgeslagen, voor één maal het gebruik maken van een dagcentrum met een lunch en vervoer betaal je al snel 7,56€. Dit is de helft meer dan tijdens het verleden.

Dat is dan nog goedkoop, want wij weten dat één dagcentrum 21,01€ voor dezelfde voorwaarde vraagt, de woon- en leefkosten verschillen eigenlijk van de verschillende dagcentrums uit ons land. Deze worden bij de dagcentra's ook op de maandelijks factuur gerekend, maar ook de niet- handicapsefficiënte kosten worden betaald van het inkomen van de persoon met een beperking. De meeste cliënten ontvangen een inkomensvervangende tegemoetkoming. Maar dit niet alleen

want sommige ontvangen ook een integratie tegemoetkoming van de FOD Sociale zekerheid.

Eigenlijk kan je beter het budget in volledig begeleid werken steken, dit kost misschien een beetje meer, maar je werk is dan wel meer uitdagender dan een atelierwerking van een dagcentrum. Hoewel een atelierwerking ook een hele uitdaging is. Want

sommige dagcentrum bieden geweldige ateliers aan, terwijl andere minder leuke ateliers aanbieden, dit hangt ook van de dagcentrums af. Maar goed, niet elk dagcentrum is dan ook hetzelfde.

Let maar op hier komen nog vele rechtszaken van, want tussen vandaag en 10 jaar gaan er vele mensen uit de gehandicaptensector hun job verliezen. Hier kunnen wij nu al zeker van zijn.

Wat de toekomst zal brengen weten wij natuurlijk ook niet. Maar hopelijk krijgen vele mensen hun budget en worden de wachtlijsten tijdens de komende maanden minder lang zodat iedereen hun gepaste zorg kan krijgen. Want zonder dagcentra's en personeel kan ons land niet verder. Dus hier een oproep voor de regering, beste regering willen jullie alstublieft deze mensen verder helpen? Want anders lopen de dagcentra's leeg en verliezen personeelsleden hun job.

Besparingen, lange wachtlijsten, en minder personeel. Neen dat mag niet meer zijn. Hopelijk mogen wij binnen enkele jaren kortere wachtlijsten en meer personeelsleden in de gehandicaptensector verwachten. Want daar gaan we toch met ons allen voor!

Natuurlijkhebbers Zoeken Steun

Een echte natuurliefhebber kan genieten van een mooi stukje natuur, sommige mensen kopen zelfs ook een stukje grond voor gewoon te kunnen onderhouden maar ook het genieten van onze natuur telt hierbij. Er zijn enkele mensen uit Oud-Turnhout die in het jaar 2012 de koppen bij elkaar stak om in het natuurgebied van de Liereman een organisatie opstartte, namelijk De Zwarte Specht.

De zwarte Specht werd opgericht na de totstandkoming van een ramakkoord voor landschap de Liereman en omgeving. Daarin werd afgesproken welke gebieden naar natuur zouden evolueren. Eigenlijk is deze grond van de gepensioneerde

leerkracht van Vibo De Brem, namelijk Gust Sels, hij richtte de vzw De Zwarte Specht op, maar niet alleen Gust Sels, want er zijn nog 2 andere mensen die bij de oprichters zitten. Namelijk jager Dirk Van Troy en bewoner Bart Coninckx

Maar er is een probleem, want een vijftigtal grondeigenaars en gebruikers van het natuurgebied vinden dat hun stem niet gehoord worden. Om op te komen voor hun rechten, richtte deze mensen de vzw De Zwarte Specht op. Hoe deze naam werd gekozen? Deze naam bleek symbolisch zijn gekozen. Want een zwarte specht is een sterke vogel die vastberaden blijft kloppen op de bomen om zijn doel te kunnen bereiken.

Dit wil deze vereniging natuurlijk ook, want de laatste jaren worden er zoals wij ook wel weten te veel bomen in de bossen uitgedaan, en dit is zeker niet de bedoeling, want wat is nu een bos zonder bomen? Tja, het antwoord is heel duidelijk geen echt bos natuurlijk.

Voor de natuurliefhebber is dit zeker niet makkelijk om te merken dat er de laatste jaren vele bomen worden uitgedaan, maar dit niet alleen. Want zoals in elk bos is er in De Liereman ook vandalisme, en sluikstorting. Daarom protesteren de mensen van deze vereniging ook, al jaren is er hetzelfde liedje, maar niemand wou tot voor kort hiernaar luisteren.

Want wat blijkt er nu? Wel, deze organisatie kreeg onlangs te horen dat er enkele mensen bekend maakte dat men verschillende daden en vandalisme in landschap De Liereman pleegde, en dat deze mensen er geweldige spijt van hebben. Zo zou er iemand zich aangeboden hebben om het probleem op te lossen, of dit waar is weten wij ook niet. Maar volgens onze geheime bron aan onze redactie melde is dat wel zo.

Wij hopen dat de mensen van deze organisatie nog veel steun krijgen en er in de bossen over de hele wereld nooit meer vandalisme of sluikstorting zal zijn. En laat de natuurliefhebber nu maar hun eigen plekje zoeken maar wel zonder vandalisme te plegen, want gewoon genieten in de natuur is ook leuk!

Kom op stop het gepest

We kennen het spreekwoord allemaal, plagen is om liefde vragen. Plagen en pesten is helemaal niet hetzelfde want het plagen is zoals wij weten heel goed bedoeld terwijl pesten niet goed is bedoeld. Maar plagen is in elk geval leuker dan pesten daar is iedereen erover eens. In onze wereld wordt er ook jammer maar helaas nog steeds gepest.

Niemand wil het natuurlijk niet meemaken, maar toch gebeurt het nog teveel in onze wereld dat er iemand gepest wordt. De meeste pesterts vinden dit nog leuk ook totdat ze zelf eens gepest worden en zoals wij ook wel weten kiezen ze de mensen eruit die hierop reageren.

Dus eigenlijk mag je hierop niet reageren, wat voor degene die gepest worden uiteraard helemaal niet makkelijk is. De meeste mensen maken dan ook de fout dat men hierover zwijgt maar dat is totaal niet de juiste conclusie, als er ergens gepest wordt moet men het melden en hierover spreken. Er zijn jammer maar helaas nog altijd mensen die hieraan niets ondernemen en gewoon toekijken totdat er iets gebeurt. Wist je trouwens dat er 1 op de 30 mensen wekelijks het slachtoffer is van pesterijen? Elk jaar opnieuw word er tijdens de week van het pesten beloofd dat men het pesten zal voorkomen, maar gebeurt dit? Het antwoord is jammer genoeg maar af en toe.

Dit is natuurlijk niet de bedoeling want als je merkt dat er iemand gepest wordt moet er ingegrepen worden. Want anders kan degene die gepest wordt in het ergste geval zelfmoord plegen en dat wil natuurlijk niemand. Het pesten gebeurt meestal op school of tijdens het werken, maar je kan ook op de sociale media gepest worden. De daders zoeken naar verschillende motieven om tot pesterijen over te gaan. Soms is dit uit pure verveling. In andere gevallen kan het gaan om frustraties die men wil afreageren

Een mooi voorbeeld van het pesten zelf is als je collega op het werk zichzelf de beste vind en is heel populair bij jou collega's dit door het opvallende gedrag en zegt dat hij of zij de beste in alles is. Terwijl je weet dat dit niet klopt, en je laat deze persoon maar doen. Maar plotseling komt deze Pester bij jou en zegt, ik ben toch veel beter in alles dan jou, en dit herhaalt deze persoon enkele keren telkens als je hem of haar tegenkomt. Soms worden de pesterijen weleens gezien als 'eigen schuld' eigenlijk is dit niet waar, maar sommige mensen lokken dit gewoon uit, door het uitlokken van ruzie bijvoorbeeld door de hele tijd oef te zeggen als je iemand tegenkomt of door het denken en te zeggen dat je alles beter weet.

Elk jaar nemen er weer vele mensen deel aan de STIP IT actie. De betekenis hiervan is samen tegen iemand pesten. Met deze actie wil men iedereen die sympathie heeft voor de move tegen pesten overtuigen dat pesten eigenlijk heel fout is. Wie aan deze actie deelnam moest dan ook 4 stippen in verschillende kleuren op hun hand zetten. Elke stip heeft dan ook een andere betekenis. Zo wil de eerste stip zeggen, ik vind pesten niet oké en zal er nooit aan meedoen! Een andere stip wil zeggen ik praat erover als pesten mij bang of verdrietig maakt. Nog een andere stip wil zeggen; Ik sluit niemand uit, voor mij hoort iedereen erbij! En de laatste stip wil zeggen, ik zal altijd proberen op te komen voor iemand die gepest wordt. De week tegen pesten werd dit jaar inmiddels een groot succes, want het gepest is door onder meer deze actie minder geworden, maar er wordt nog altijd in onze wereld gepest.

Ook nu nog zetten sommige mensen de Vier stippen op hun handen, dus als je iemand met stippen tegenkomt moet je maar aan de STIP IT actie denken, en dus niet dat deze mensen ziek zijn, of hun handen niet wassen. Want dit is totaal niet waar, hopelijk nemen er vele mensen deel aan deze actie.

Neen pesten is voor niemand goed, dus ken je iemand die een van de vele slachtoffers is van pesterijen? Help hem of haar dan maar verder, en kom op tegen pesten!

Sparen, altijd leuk

Een actie voor het goede doel, we weten het allemaal dat de digitale wereld de laatste jaren hipper is dan ooit te voren. Dit ook bij de meeste acties voor het goede doel. Maar er is één fantastische actie die nog altijd niet via de pc kan verlopen, en dat is nog altijd de dopjesactie voor de blindgeleidehonden.

Omwille dat wij vinden dat er nog te weinig gespendeerd wordt aan deze actie spraken we half maart af met de coördinator van dit project voor een gezellige babbel over deze actie.

Wij werden in de regen ontvangen in Tongeren op een geheime locatie, normaal was het onze bedoeling om dit interview buiten af te nemen, maar ondanks het slechte weer kon dit niet.

Dus moesten we dit interview wel binnen afnemen. Wij namen tijdens dit gesprek dan ook de nodige maatregelen voor op een veilige wijze dit interview toch te laten doorgaan.

Wil je jezelf even voorstellen aan onze lezers?

Mijn naam is Ann Smets en ik ben sinds 2019 werkzaam als vrijwilligerscoördinator bij het Belgisch Centrum voor geleidehonden.

Wat doe je zoal in het dagelijkse leven? Waar woon je?

Ik woon in Tongeren. Naast mijn werk ben ik bezig met mijn huishouden, mijn honden, ...ik houd van lezen, reizen, creatief bezig zijn en een beetje sporten.

Voor mensen met een beperking wordt in onze samenleving nog steeds weinig acties voor het goede doel gehouden, maar één doel dat altijd terug komt is toch wel de dopjesactie. Wil je aan onze lezers eens even uitleggen wat de dopjesactie eigenlijk is? Hoe is deze fantastische actie eigenlijk ontstaan?

15 jaar geleden zijn een aantal vrijwilligers begonnen met het verzamelen van plastic dopjes. Deze binnenkomende dopjes worden gesorteerd, dat betekent dat alle vreemde voorwerpen ertussen uit gehaald worden. De dopjes worden dan verkocht aan een recyclagebedrijf, waar ze vermalen worden om zo terug in de industrie te belanden om er andere voorwerpen van te maken.

Met de opbrengst van de verkoop kan het BCG deels de opleiding van de geleidehonden financieren. De rest wordt opgevangen door donaties, gezien de organisatie niet gesubsidieerd is.

Je maakt zelf ook deel uit van de dopjesactie voor blindengeleidehonden. Wil je aan onze lezers vertellen hoe je hierbij bent terecht gekomen?

Ik spaar zelf al sinds een aantal jaar dopjes. Het is een initiatief dat niets kost, maar waarmee je toch, met een minimum aan inzet, kan helpen aan het goede doel. Door zelf vrijwilligerswerk te doen ben ik op een gegeven moment met het BCG in contact gekomen en heb, zoals ze zeggen, van mijn hobby mijn beroep kunnen maken.

Je bent coördinator van dit project, wat zijn je taken als coördinator?

Enerzijds is het mijn taak bij het BCG samen te werken met, en voor het dopjesteam om de ophalingen, het sorteren van de dopjes en de ophaling daarvan door het recyclagebedrijf vlot te laten verlopen. Anderzijds het onderhouden van contacten met alle vrijwilligers die hierbij betrokken zijn en in te spelen op vragen en noden van onze spaarders en inzamelpunten.

Wat is een blindegeleidehond eigenlijk? Hoe worden deze honden opgeleerd? Duurt zo'n opleiding eigenlijk lang?

Een blindegeleidehond is een hond die vanaf zijn geboorte gedurende anderhalf à twee jaar opgeleid wordt om een blinde of slechtziende persoon een betere mobiliteit en meer mogelijkheden in het leven te bieden. De hond komt met 8 weken in een pleeggezin terecht en wordt door deze vrijwilligers en onze puppyinstructeurs op het juiste pad gebracht om op een leeftijd van ongeveer 14 maanden binnen te komen in ons centrum voor de definitieve opleiding bij onze trainers. Als de hond alle vaardigheden onder de knie heeft, vaak rond de leeftijd van 18 à 20 maanden, wordt hij professioneel gematcht aan een geleidehondgebruiker. Na zijn professionele carrière wordt hij op pensioen gesteld en kan genieten van een welverdiende rustige oude dag.

Wil je aan onze lezers eens even uitleggen wat het doel is van deze actie?

Het doel is om zoveel mogelijk dopjes te bezorgen aan het recyclagebedrijf, zodat we met de opbrengst de opleiding van onze geleidehonden kunnen verzekeren.

Nu over naar de dopjesinzameling zelf, hoeveel dopjes worden er jaarlijks verzameld en bij jullie in Tongeren afgeleverd?

In 2019 werd er 390.000 kilo dopjes gespaard, in 2020, het Coronajaar, haalden we afgerond 310.000 kilo dopjes op.

Het gaat over plastieken dopjes en deksels hoe kunnen we merken dat het de juiste dopjes zijn? Vele mensen weten niet welke dopjes er niet bij horen, kan je even uitleggen welke de juiste en verkeerde dopjes zijn?

Dopjes sparen is heel erg simpel. Is het een dopje of een deksel en is het gemaakt van plastic? Dan is de kans groot dat we het kunnen gebruiken. Zorg er wel voor dat ze schoon en droog zijn en dat de deksels niet groter zijn dan 25 cm in doorsnede. Alle dopjes worden met de hand gesorteerd. Vuile dopjes worden verwijderd. Glas, verroest metaal of scherpe voorwerpen zijn gevaarlijk. Zorg ervoor dat er geen gevaarlijke voorwerpen tussen de dopjes belanden.

Hoe bereid je de dopjes best voor?

- stickers zo goed mogelijk verwijderen
- piepschuim, karton en rubberen ringen verwijderen
- droogzout in de doppen van medicatie verwijderen

ENKELE VOORBEELDEN VAN DOPJES DIE WE KUNNEN GEBRUIKEN:

Smeerpasta's, choco, honing, smeerkaas, koffie, Kinder Surprise eitjes, fruitsap, plastic wijndoppen, sauzen, kruiden, shampoos, douchegel, tandpasta, spuitbussen, stiften, pennen, water, sportdrank (hier mag je het doorzichtige kapje zelfs oplaten), frisdrank, melk, medicatie, zalf, deo, haarproducten, (af)wasproducten, noveenkaars, olie, azijn, detergent, plantenvoeding.

DINGEN DIE WE HELAAS NIET KUNNEN GEBRUIKEN:

metalen schroefdoppen, wijnkurken, rubberen doppen, handsproeiers, pompjes, wasspelden, inktcassettes, batterijen, kroonkurken, lipjes van blikjes, doppen groter dan 25cm doorsnede. Deze info vind je ook op onze website www.dopjesactie.be Bij het promotiemateriaal vind je ook de affiche waar de goede en foute dopjes op afgebeeld staan.

De dopjes worden voor degene die willen bij de mensen thuis afgehaald door vrijwilligers, hoeveel vrijwilligers zijn er dagelijks onderweg voor de dopjes bij de mensen thuis aftehalen?

Vanaf 10 grote zakken of ongeveer 100 kilogram dopjes, kan je inderdaad een ophaling aanvragen via onze website of per email op info@dopjesactie.be. Ons dopjesteam, chauffeurs en sorteerders omvat ca. 40 vrijwilligers.

Er wordt blijkbaar veel ander materiaal zoals bijvoorbeeld autosleutels of ringen terug gevonden tijdens het sorteren, is dat waar? En wat gebeurt hier dan mee? Wat is het leukste en minst leukste voorwerp dat er tussen de dopjes zit tijdens het sorteren?

Onze sorteerdere komen inderdaad de gekste voorwerpen tegen tussen de dopjes. Het minst leuk zijn glasscherven en scherpe voorwerpen, het grappigst zijn wel de kleine speeltjes die er al eens tussen zitten.

In geval van bankkaarten, bus abonnementen e.d., wordt het voorwerp bij de politie afgegeven. Bij andere voorwerpen zoals sleutels is het moeilijk om de eigenaars te achterhalen gezien de dopjes echt uit alle windstreken komen.

Waarom met dopjes een blindgeleide hond betalen en niet bijvoorbeeld geld? Want met geld kan je toch overal betalen? Hoe kan je met dopjes betalen?

Zoals eerder al uitgelegd krijgen wij geld voor de ingezamelde dopjes. Het is symbolisch uitgedrukt als we zeggen dat je met ca. 5500 kilogram dopjes een pup kan aankopen. Als je bedenkt dat er ongeveer 400 dopjes in een kilo zitten, kan je je best wel een beeld vormen. Om een pup van geboorte tot pensioen te financieren, moet je om en bij de 80.000 kilo dopjes tellen. Daarin zit dan de aankoop van de pup, de medische uitgaven, al het praktische materiaal zoals leiband, harnas, het voer, de trainingssuren,...

Tot slot wat wil je nog kwijt aan onze lezers, en waarom?

Zoals jullie hebben kunnen lezen is ieder dopje belangrijk en iedereen kan thuis, op het werk, in school mee helpen sparen. Wil je graag extra informatie hierover, misschien ook over het worden van een inzamelpunt of als je zelf een idee hebt, neem je best even contact op met het BCG op 012/234319 of per mail via info@dopjesactie.be

Volg ons ook op social media en bezoek ook eens onze websites www.dopjesactie.be en www.geleidehond.be. Via deze weg: bedankt aan alle spaarders en drop je dopje!

We weten het wel, er zijn nog vele mensen die de dopjes nog niet sparen. Maar toch is het wel noodzakelijk dat wij met ons allen dopjes sparen. Want dit is zoals we weten voor een heel goed doel. Dus sparen maar is de boodschap!

Ondanks het slechte weer was het toch een hele gezellige babbel, jammer genoeg moesten we naar onze volgende opdracht toe. Want jawel, ook journalisten zitten niet stil!

Ann, bedankt voor de tijd en moeite dat je in dit interview stak, en we hopen voor dit jaar maar ook voor de volgende jaren op een recordaantal dopjes. Ook wensen we Ann & co nog veel succes en plezier toe met het inzamelen van de dopjes.

Een succesvolle Heropenning

Boeken lezen in tijden dat de digitale wereld meer en meer zijn intrek in onze samenleving neemt, het kan nog altijd. Hoewel dat de ibooks heel veel interesse oplevert zijn er nog altijd de gewone boeken nog altijd heel populair.

Zoals wij weten zijn de 7 bibliotheken uit de streek, namelijk Geel, Laakdal, Balen, Dessel, Retie, Mol en Meerhout zijn ondertussen met de samenwerking begonnen, dit met de naam 'stuifzand.' Genoemd naar een gemeente uit Nederland namelijk Hoogveen gelegen in de in de provincie Drenthe.

Achter deze nieuwe naam schuilt ook heel wat symboliek. Want de naam 'stuif' verwijst onder andere naar de kruisbestuiving die in elke gemeenten en steden overvloedig rond waait. Dit betekend de term 'zand voor de Kempen.' Omwille deze overgang in goede banen te kunnen leiden moesten de 7 bibliotheken voor enkele weken hun deuren sluiten,

Bij deze verandering liep alles vlotter dan verwacht, toch was het nog even in spanning afwachten of dat de technologie bleef werken. Gelukkig bleef alles toch

nog werken, en konden de bibliotheken terug lezers ontvangen. Voordat de grote dag aanbrak werden er nog koekjes voor elke bezoeker ingepakt.

Op zaterdag 23 oktober was het dan zover, de feestelijke heropening van de bibliotheken. Wij brachten een bezoekje aan de bibliotheek van Laakdal. Bij het binnenkomen in het gemeentehuis was het al

genieten want de muzikant van Eindhout, namelijk Joost Cools was met zijn tot nu toe nog onbekende groepje Jullie & Cools aan het zingen.

Jawel binnen enkele jaren nemen ze misschien deel aan het Eurosongfestival. ☺ Misschien een beetje overdreven, maar goed. in de bib zelf werd er een drankje aangeboden door een zekere Jos. Een man op de juiste plaats, want Jos deed dit uitstekend. Voor de jongste lezertjes was er een echte kindergrime aanwezig ze luistert naar de naam Babs. Wat kon Babs toch goed schminken.

Een attractie op zich voor de jongste onder ons was toch wel de goochelaar magic Danny. Hij kon men een heel bijzondere schaar knippen. Namelijk een schaar met één been. Hierover spreken de jongste onder ons nog altijd van. Voor de oudere was er ook iets voorzien, want de befaamde Laakdalse Illustratoren Rosemarie De Vos en Zwam (alias Bram zwinen) mocht voor één keertje een stukje van de bib vereeuwigen. De tijd was te kort voor deze mooie kunst te bewonderen, maar we hebben van deze heropening echt wel genoten.

Deze heropening was een heel groot succes, ook voor de volwassene onder ons. De bib heeft hopelijk nu meer jonge lezers dan ooit. En weet je wat? De bib is herboren, dit is het bijzonderste!

Een beroep uit de geschiedenis

We kennen allemaal het beroep secretaresse wel, maar we weten niet alles over dit beroep. Eigenlijk heeft een secretaresse een beroep uit de geschiedenisboeken.

Want als we de geschiedenis mogen geloven bestonden er tijdens de middeleeuwen ook al reeds secretariële beroepen, namelijk een 'secretarum' genaamd, maar er was ook een monnik. Een 'secretarum' was in dienst van een landheer of van een koning en kreeg meestal taken zoals het schrijven van teksten en het vertalen daarvan. De monniken hadden tijdens de middeleeuwen ook een grote macht, en dit omdat er toen in die tijd maar weinig mensen waren die vreemde talen kenden. Een monnik hield zich echter niet alleen bezig met het schrijven en vertalen van teksten, maar ook het vermenigvuldigen ervan, dit door een middel van overschrijven.

In de 18de eeuw ontstonden er door de grote economische bloei veel handelskantoren. Op die kantoren waren er meestal mannen aan het werk die zich bezighielden met het opmaken en versturen en archiveren van documenten. In het begin van de (20ste) eeuw werden er uit het oogpunt van netheid en discipline steeds meer vrouwen op kantoren aangenomen om licht administratief werk te doen. In die tijd deden de mannen nog steeds het verantwoordelijke werk. Vanaf 1925 voelden directeurs er steeds meer voor om een assistente in dienst te nemen die hen direct zou kunnen ondersteunen bij hun werkzaamheden.

Tegenwoordig kan een managementondersteuner gelukkig haar of zijn eigen werk en dat van anderen plannen, en dit mede door de technologie. Want zeg nu zelf, de technologie is er toch heel hard op verbeterd. 😊

Vanaf de jaren 70 heeft het beroep managementondersteuning een grote groei doorgemaakt: vroeger was het beroep vooral ondersteunend van aard, maar het is nu ook een begeleidend en initiërend beroep geworden.

Nu is het beroep secretaresse wel anders dan tijdens de middeleeuwen, maar goed. Want toen moest men de telefoon niet opnemen. Want iedereen weet dat er geen telefoon en computer aanwezig was. Maar goed. Leve de verbeterde technologie! ☺

Na een beetje geschiedenis gaan we terug naar de dag van vandaag, in volle coronatijd troffen wij een toffe dame aan. Toevallig of niet ook deze dame is een secretaresse. Op een koude winterdag in februari namen we rustig de tijd om met haar een babbeltje te slaan.

Wil je jezelf eerst eens even voorstellen aan onze lezers?

Ik ben Ilse Degelas, 49 jaar en gehuwd. Ik heb 2 dochters. Lien is 22 jaar en Loes is 18 jaar.

Wat zijn je hobby's

Mijn voornaamste hobby is onze hond Nel. Zij is een Engelse cockerspaniël. Met haar probeer ik zoveel mogelijk te wandelen.

Waar ben je naar school gegaan? Wat heb je gestudeerd?

Ik heb Expeditie gestudeerd aan de HIK in Geel. Op mijn 18de wist ik nog niet goed wat ik eigenlijk wilde en in deze richting kwam vanalles aan bod zoals logistiek, talen, boekhouding, enz.

Je bent een secretaresse, vanwaar deze keuze om dit beroep uit te oefenen?

Het beroep spreekt mij aan omdat de job zeer gevarieerd is. Er zijn uiteenlopende administratieve taken te doen en er is vaak ook veel contact met andere mensen.

Je werkt voor Het Eepos, wil je even uitleggen aan onze lezers wat het Eepos eigenlijk is? Hoe ben je bij Het Eepos terecht gekomen? Hoeveel jaar werk je voor Het Eepos?

Het Eepos is een organisatie die zorg op maat wil aanbieden aan volwassenen met een beperking. Je hebt er de tehuizen Huis Eeckhoudt en Huis de Post waar er dag- en nachtopvang wordt aangeboden. Je hebt Dagcentrum Vogelzang en Dagcentrum Geel waarin er een zinvolle dagbesteding wordt aangeboden. Verder heb je ook nog

het Begeleid Werken. Zij begeleiden mensen met een beperking die graag willen werken op een gewone arbeidsplaats. Als laatste heb je ook nog de Mobiele Woonondersteuning. Zij begeleiden mensen met een beperking die ervoor gekozen hebben om alleen (of samen met een vriend of partner) te wonen, maar hen via deze weg toch de nodige ondersteuning bieden.

Ik ben via het OCMW Geel bij Het Eepos terecht gekomen. Ondertussen werk ik in totaal reeds 12 jaar voor het Dagcentrum.

Wat behoort er tot jouw takenpakket?

Allerlei ondersteunende administratieve taken, beantwoorden van de telefoon, bestellingen plaatsen en nog veel meer.

Vertel eens, moet je altijd dezelfde taken uitvoeren?

Er zijn verschillende taken die inderdaad wekelijks of maandelijks terugkomen. De voorbereiding voor de facturatie bijvoorbeeld komt elke maand terug.

Met welke computer programma's werk je?

Ik gebruik het hele Microsoft Office pakket, ZOL, Porta

Doe je deze job graag?

Ik doe deze job nog steeds graag. Het is zeer gevarieerd en je kan andere collega's de nodige ondersteuning bieden.

Wat vind je het leukst en minst leukst aan jou werk?

Ik vind het zeer leuk dat mijn job zeer gevarieerd is. Ik put ook heel veel energie uit het contact met de deelnemers. Zij zijn voor mij vaak een voorbeeld van optimisme en doorzettingsvermogen. Wat ik momenteel niet zo leuk vind is dat ik voor mijn job nu naar Laakdal moet rijden. Het is een luxeprobleem, ik weet het, maar Geel was wel heel dicht bij mij thuis.

2020 was een heel bijzonder jaar mede de coronacrisis, is jouw werk bij het Eepos ook een beetje veranderd?

2020 was inderdaad een bijzonder jaar. Buiten de coronacrisis is ook de administratieve dienst gereorganiseerd binnen Het Eepos. Al de administratieve functies werden gecentraliseerd in Laakdal. Dit werd gedaan om alles zo uniform mogelijk te maken. Mijn taken zijn hierdoor ook een beetje veranderd. Ik doe nu ook meer boekhoudkundige taken.

Tot slot, hoe zie je jouw toekomst als secretaresse bij Het Eepos?

Ik ben vooral nieuwsgierig naar hoe het na de coronacrisis gaat zijn. Gaat alles terug zijn zoals we het gewoon waren of komt dit niet meer terug. Ik kijk er alvast naar uit om terug wat meer contact te kunnen hebben met al de deelnemers en collega's.

Een goede secretaresse als Ilse kunnen ze duidelijk niet meer missen bij het Eepos, altijd correct en eerlijk met alles, Volgens ons en haar collega's verdient Ilse zeker en vast een reuze standbeeld, niets te veel en alles is goed voor haar.

Zo, nu leerden we een beetje bij over Ilse haar werk. Ilse, je behoort tot de allerbeste secretaresses ooit. Bedankt voor de moeite en tijd dat je aan ons besteed hebt, en nog veel succes met jouw job als secretaresse. Verkleumd van de koude trokken wij tevreden en wel terug naar huis. En weet je wat? Dit interview zullen we nooit meer vergeten, want zonder secretaresse kunnen we niet leven!

Een leuke wandeling in het sprookjesbos

Vele kinderen tussen 3 en 7 jaar, keken er wekenlang naar uit, tijdens de herfstvakantie was het dan zover, de toch wel succesvolle sprookjeswandeling. Georganiseerd door toerisme Westerlo. Deze wandeling ging door in de Beeltjens te Westerlo, en wel op dinsdag 2 november, enkele dagen na Halloween dus. Voor deze activiteit moest je wel zijn ingeschreven, en kreeg je tickets doorgemailed.

Op die bewuste 2 november stonden de vele kinderen vol ongeduld aan het boswachtershuis te wachten, de kinderen kregen een kaboutermuts, en werden nadien in kleine groepjes verdeeld. Elk groepje kwam bij 4 verschillende mensen, 2 boerinnen een tovenaars, en een vriendelijke heks.

Er werden natuurlijk sprookjes verteld zoals het sprookje van de 3 biggetjes, en werd het liedje op een grote paddenstoel gezongen. De kinderen mochten de bij de tovenaars proberen te toveren. Dit is eigenlijk nog gelukt ook, ten minste in de sprookjeswereld toch. Want de regen die in het begin van de tocht aanwezig was, ging plotseling voorbij. Misschien moeten we toch maar beginnen te fantaseren en denken dat de kinderen deze regen weg toverde, maar goed. Een gedachte is veel waard en zeker in de sprookjeswereld. ☺

Tegen het einde van deze wandeling kreeg iedereen het koud, een spooktocht was het zeker niet, maar wel een leuke en aangename sprookjestocht. In de wereld waar veel fantasie in voorkomt kom je in het bos ook nog een verwarming tegen, jammer genoeg was dit niet het geval, toch ging iedereen tevreden naar huis en mochten de kinderen verder dromen en fantaseren.

Een leuke wandeling, met voor de liefhebbers meegenomen koeken en spekken, dit samen met een sprookjes wandeling, Wij hopen alvast dat deze kinderen een echt sprookjesleven tegemoet gaan, en dit zonder tegenslagen. Want jawel, sproken zijn fantasie maar een sprookjesleven vol wensen dat hopelijk dan ook nog uitkomen ook. Want dit is heel belangrijk!

Een herdenking om nooit te vergeten

In ons land kennen wij weinig vliegtuigrampen, maar het kan ook hier in België voorvallen, de laatste vliegtuigcrash dateert gelukkig maar van 26 mei 2008. Maar 60 jaar geleden hield een wel heel bijzonder gruwelijk vliegtuigrap uit de geschiedenis van het Belgisch luchtverkeer ons land wekenlang bezig. Want toen stortte er een vliegtuig neer in Kampenhout.

Vele generaties vertelde dit verhaal verder aan andere mensen, er zijn ook verschillende versies hierover verteld maar in Kampenhout zal men deze vliegtuigcrash voor altijd blijven herinneren. Op dinsdagmorgen, 15 februari 1961 steeg de Boeing 707-329-00-SIB van het vroegere vliegmaatschappij Sabena op en zette het koers richting Praag. Plotseling begon de motor te sputteren en kon het vliegtuig niet meer bestuurd worden.

Ineens lukte de besturing terug, maar niet voor lang want boven Kampenhout viel de motor weer uit. Natuurlijk verloor het vliegtuig weer een beetje hoogte, de piloot nam contact op met luchttoren. Het vliegtuig was een boogscheut van een landingsbaan verwijderd, dus men vertelde tegen de piloot dat hij even moest doorgliegen, en dit tot aan de landingsbaan. De piloot twijfelde of dit al dan niet zou lukken, daarom gaf hij het antwoord dat het een moeilijke opdracht was om door te vliegen naar de landingsbaan maar hij ging dit toch proberen.

Plotseling kwam de motor toch weer heel eventjes op gang, maar toen gebeurde het onvermijdelijke. De motor viel uit en het toestel vloog heel erg vreemd. Want het toestel ging namelijk heen en weer. Plotseling verloor het toestel hoogte en kwam in Berg recht op een man af die in een witloofveld aan het werk was, want eigenlijk was de bedoeling dat hijzelf witloof ging oogsten, maar eerst moest het onkruid wieden. Ineens zag de man het toestel recht op hem komen en liep naar binnen. Deze man kreeg op datzelfde moment hulp van zijn broer, die toevallig een beetje verder de witloof aan het oogsten was. Hij zag de vliegtuigcrash gebeuren en dacht meteen aan zijn broer.

Hij liep naar de plek waar de vliegtuigcrash had plaatsgevonden om hulp aan te bieden, want eigenlijk is deze man een dokter, maar wat bleek, een stuk van het witloofveld stond in brand. Dus hij geraakte niet bij het pas gecrashte vliegtuig. Deze diepgelovige man, sloeg een kruisteken en begon te bidden. Intussen waren de hulpdiensten gearriveerd en begon de brandweer te blussen.

Terwijl de brandweer en de hulpdiensten aan het bespreken waren hoe men bij het wrak moest geraken, liep de biddende man door de vuurzee, hij overleefde samen met de 61 passagiers en 11 bemanningsleden het niet. Er geraakte ook enkele brandweermannen gewond. Na het blussen werden de resten van de lichamen geborgen. Het was niet makkelijk voor de lichamen te identificeren want ze waren helemaal verminkt door de brand, maar toch kregen de mensen het voor elkaar om dit te ondernemen.

Toen Koning Boudewijn het nieuws vernam spoedde hij samen met Koningin Fabiola naar de plaats van de ramp, het koningspaar bezocht ook het ziekenhuis, waar men naar een verbrande soeplepel aan het staren was. Deze was gevonden bij de plaats van het vliegtuigwrak, in het ziekenhuis zat er ook een brandweerman die helemaal onder het bloed hing.

Natuurlijk betuigde het koningspaar hun oprechte deelneming aan de getroffen families en vertrok toen. Tijdens de begrafenis van de eerste slachtoffers was Koning Boudewijn ook aanwezig, zoals elk jaar vond er ook dit jaar een herdenking plaats. Dit jaar werd er ook een monument ingehuldigd, dit natuurlijk om alle slachtoffers te herdenken.

Voor het eerst sedert de ramp was er iemand van de koninklijke familie aanwezig tijdens de herdenking en werd er teruggeblikt op een periode waar tot op de dag van heden over wordt gesproken, en weet je wat? Ook de man die naar binnen liep en jarenlang niets kwijt wou over deze ramp was aanwezig. Naar jaarlijkse gewoonte wordt dit verhaal bij de herdenking elk jaar opnieuw weer verteld. Dit omwille de meeste mensen nog altijd niet weten wat er precies gebeurd was op dat veld, uiteraard werden er vragen gesteld zoals, was het vliegtuig wel goed genoeg toen het in Brussel vertrok? Want er wordt beweert dat het vliegtuig niet in orde was, dit wegens motorproblemen. En waarom mocht de piloot geen noodlanding maken? Al enkele jaren zijn er inspecteurs aan het werk om dit te onderzoeken maar er is op de dag van heden nog altijd niets bekend gemaakt.

Op het einde van deze herdenking wist men wel te vertellen dat er iets bijzonders gevonden was, namelijk de vest van de piloot. Deze zou van goudwaarde zijn in het onderzoek, want zijn naam staat hierin geschreven, en in de toren wisten ze de naam van deze

piloot helemaal niet meer. Daarom zou deze vest dus zo bijzonder zijn.

Maar wat is er nu zo bijzonder aan deze ramp? Wel, enkele jaren voordien moest er een straaljager een noodgedwongen landing maken omwille dat de motor ook telkens uitviel, maar gelukkig liep dit nog goed af. Trouwens, er gebeurde nog gelijkaardige landingen met andere vliegtuigen. Daarom is deze vliegtuigramp zo bijzonder.

Van Brussel tot Parijs en New York, iedereen kende wel iemand die in het bewuste vliegtuig zat. Kampenhout was toen heel bekend geworden, en na vele jaren 'weten wij ook wij' waar ons land voor staat, wat wij hierover geleerd hebben? Wel, bij enige twijfel kijk je beter iets na, want anders komt het niet goed, zoals bij deze noodlottige vliegtuigramp.

De vliegtuigrampen van tegenwoordig trekken ook een heleboel vragen aan. Maar deze steekt er toch wel bovenop. Hopelijk gebeuren er over de hele wereld geen vliegtuigrampen meer, want dit kan de wereld wel missen. Jawel, dit was een herdenking om nooit meer te vergeten!

Een bijzondere vereniging

Elke vereniging van ons land heeft een warm hart voor de medemens. Dit wordt van een vereniging natuurlijk ook verwacht. Sommige verenigingen zetten zich in voor gepensioneerde mensen anderen voor mensen met een beperking. Dat weten wij allemaal, maar toch wordt niet altijd de nodige aandacht aan deze mensen geschonken.

Gelukkig voor mensen met een beperking bestaan er nog altijd verenigingen speciaal voor hen opgericht. Eén van deze verenigingen is de Katholieke vereniging Gehandicapten vzw, of kortweg KVG.

KVG werd in 1945 in Antwerpen opgericht door Mathieu Van Gorp, als de Katholieke Vereniging van Gebrekkigen en Verminkten.(KVGv). De oorspronkelijke naam refereerde aan de vele oorlogsslachtoffers na de Tweede Wereldoorlog. In 1966 werd de naam aangepast naar de huidige naam.

Deze vereniging telt in heel Vlaanderen 19 000 leden en is de grootste vereniging voor mensen met een beperking. Om wat meer over deze vereniging te weten te komen zochten wij iemand heel bijzonder op, namelijk de voorzitter van KVG Geel, wij mochten haar enkele vragen stellen.

Wil je jezelf eens even voorstellen aan onze lezers?

Ik ben Els Vanuytven, ik ben 48 jaar en woon in Geel.

Wat doe je zoal allemaal in het dagelijkse leven?

Ik werk deeltijds als administratief medewerkster bij Actie Dorpen Roemenië Vlaanderen in Turnhout. ADR-Vlaanderen vzw is een socio-culturele organisatie en een koepelorganisatie voor onze Roemeniëcomité 's in Vlaanderen. Meer info kan je terugvinden op www.adrvlaanderen.be

Wat zijn je hobby's? Waar en wat heb je gestudeerd?

Mijn hobby's zijn lezen, Zumbalessen volgen, af en toe op restaurant en/of café met familie en vrienden, culturele voorstelling bijwonen, een concertje meepikken, ...Ik heb Secretariaat-Talen gestudeerd in het St.-Maria-Instituut te Geel. Daarnaast heb ik ook Secretariaatsmanagement-Talen gevolgd bij Thomas More Geel (de vroegere HIK).

Hoe ben je eigenlijk bij KVG terecht gekomen?

Ik ben al sinds 1974 lid van KVG Geel. Toen onze voormalige voorzitter Hubert Vermeulen op een kerstfeest (in 1998) vroeg wie er mee in het bestuur van afdeling Geel wilde komen, heb ik toegezegd. Samen met mijn nicht Suzy zijn wij dan in 1999 bestuurslid geworden. Ik ben mee verantwoordelijk voor de ledenopvolging en maak ook de verslagen van onze vergaderingen. Suzy is onze penningmeester.

Je bent voorzitter van de Katholieke Vereniging Gehandicapten (KVG) van Geel, hoe ben je eigenlijk voorzitter geworden? Hoeveel jaar ben je al voorzitter? Is dit moeilijk en waarom?

Wijlen voorzitter Hubert Vermeulen nam eind 2013 ontslag uit het KVG-bestuur en wilde dat ik de fakkel overnam. Sinds 2014 ben ik officieel voorzitter van onze afdeling. Na 7 jaar ben ik dat nog steeds en doe dit nog altijd met hart en ziel.

Wat zijn eigenlijk jouw taken als voorzitter van KVG?

Feitelijk is er niet zoveel veranderd, ik ben nog steeds verantwoordelijk voor de ledenopvolging, ik maak de verslagen op en help bij onze activiteiten zoals zomerontbijt, pannenkoekendag en Kerstfeest. Alle post, bestemd voor KVG Geel, komt bij mij terecht. Een goede voorzitter moet kunnen delegeren, maar ik doe dat altijd in samenspraak met de rest van de bestuursleden, zodat ieder van ons zich goed voelt bij de groep. Tot hiertoe is dat goed gelukt 😊

Hoe is KVG ontstaan?

KVG Geel is opgericht in oktober 1949, dus we bestaan al meer dan 75 jaar. De bedoeling was – en is – om mensen uit Geel met een beperking op administratief vlak verder te helpen en activiteiten te organiseren om hen samen te brengen.

KVG bestond in 2020 75 jaar, wat zijn de hoogte- en dieptepunten uit de geschiedenis van KVG?

Voor mij persoonlijk was 2020 een dieptepunt uit ons lange bestaan. Wegens de Coronacrisis vielen alle geplande activiteiten in het water en had ik het gevoel dat we onze mensen in de steek lieten, wat natuurlijk niet zo is. Het bestuur heeft vorig jaar een kaartje gestuurd naar onze leden om hen wat op te beuren en moed in te spreken, we stuurden ook een kerstkaartje en we hebben een financiële geste gedaan door de lidgelden voor 2021 op onze rekening (KVG) te nemen.

Wat zal je altijd blijven herinneren uit de geschiedenis van KVG?

KVG is de voortrekker geweest om op te komen voor onze mindervalide medemens en doet dat nog steeds met hart en ziel. KVG blijft op de zwakke punten hameren zoals toegankelijkheid van het openbaar vervoer en gebouwen, wachtlijsten, Er wordt vandaag de dag veel meer aandacht besteed op een positieve manier aan personen met een handicap, denk maar aan programma's zoals Down The Road, een extra sportspecial over de Special Olympics enkele jaren geleden,

We hebben in Geel Huis De Post, dat is een instelling waar enkele mensen met een beperking permanent kunnen verblijven. Dit huis is er gekomen na jarenlang lobbywerk van onze toenmalige voorzitter Hubert en OCMW-raadslid Ivo Bollen die bij alle officiële instanties te rade zijn gegaan om voor Geel een permante woonst voor mensen met een handicap te bouwen. Het is uiteindelijk ook gelukt en dat maakt me als voorzitter best trots.

Jong KVG organiseert ook activiteiten voor mensen met een beperking zoals een namiddag bowlen, maar wat is het verschil tussen KVG en jong KVG?

De term "Jong-KVG" is vroeger in het leven geroepen om onze jonge gasten enkele activiteiten aan te bieden die meer voor hen besteed waren zoals bowling, minigolf, sportnamiddag, ... Vandaag de dag zijn onze gasten ook niet meer van de jongste en is deze term een beetje overbodig geworden. Maar onze leden vinden deze activiteiten nog steeds de max. Zolang we dit als bestuur kunnen blijven doen, doen we gewoon voort. Voor sommige activiteiten werken we samen met KVG Eindhout en KVG Kasterlee. Zo bereiken we een grotere groep en is het voor onze gasten ook veel leuker natuurlijk.

Er wordt binnen het KVG team regelmatig iets besproken, bijvoorbeeld dat er in ons land niet genoeg gespendeerd wordt aan het leerlingen vervoer van het buitengewoon onderwijs, dit is terecht maar hoe kijk je hiernaar als voorzitter?

Ik erger mij blauw als ik hoor dat er veel mensen lang moeten wachten op hun assistentiebudget, dat de wachtlijsten voor assistentiewoningen of begeleid wonen steeds langer worden. Ook de toegankelijkheid van het openbaar vervoer laat nog steeds te wensen over. Ik word daar een beetje ... moedeloos van, als voorzitter van KVG Geel én als mens. Als voorzitter van een plaatselijke afdeling kan je ook niet zoveel doen aan deze problematiek.

Hoeveel leden telt KVG vandaag? Is dit meer of minder dan 10 jaar geleden?

Begin januari 2021 telde wij in totaal 137 leden, waaronder 45 A-leden, 12 steunende leden en 80 familieleden. Vroeger hadden we veel meer leden, maar het aantal blijft de laatste jaren ca hetzelfde.

De k staat wel voor katholiek, zijn de leden zo katholiek?

We organiseren elk jaar ons Kerstfeest. Vroeger begonnen we het feest met een misviering (met pastoor), maar sinds een tiental jaar beginnen we ons feest met een bezinningsdienst. We vertellen dan het verhaal van de geboorte van Jezus. Tijdens het voorlezen van het Kerstverhaal komen enkele leden elk een beeldje brengen (Maria, Jozef, Jezus, de schapen, ...) en zetten deze in de Kerststal. Dat is een belangrijk moment voor onze leden en daar zijn ze fier op.

Wat is er zo bijzonder aan KVG?

Je krijgt van onze mensen zoveel vriendschap en plezier, dat geeft een warm en goed gevoel. We delen samen het wel en wee en dat schept toch een bijzondere band.

Probeer je als voorzitter ook graag nieuwe activiteiten uit voor mensen met een beperking?

Ja, al moeten we opletten dat het niet teveel wordt voor onze mensen. Zij hebben naast KVG ook nog andere bezigheden zoals G-sport, toneel, danslessen, ... Veel van onze leden houden van gewoontes en routine, vooral de mensen met een autisme spectrum stoornis. Een bijkomend "nadeel" is dat ons bestuur slechts uit 3 mensen bestaat, waarvan ikzelf de jongste ben. We kunnen gelukkig wel beroep doen op enkele vrijwilligers, maar de meesten zijn ook niet meer van de jongste.

Heb je als voorzitter als eens meegemaakt dat men jou hulp vroeg om iemand met een beperking verder te helpen?

Ja, maar meestal moest ik de mensen doorverwijzen naar het regionaal KVG-kantoor in Turnhout. Van wetten en premies heb ik te weinig kennis. Vragen ivm wijziging van een adres of een nieuw lid kan ik wel beantwoorden.

Kan je ons vertellen hoe je de toekomst van KVG ziet?

Ik hoop dat KVG-Nationaal blijft ijveren voor de rechten van onze leden, zodat ze niet in de kou blijven staan. Voor onze afdeling zie ik de toekomst hoopvol én tegelijkertijd ook wat somber in. Hoopvol omdat we, nadat we ons vaccin tegen Corona hebben gekregen, terug in staat zullen zijn om activiteiten te organiseren en elkaar terug mogen ontmoeten. Somber omdat we als bestuur het moeilijk hebben om nieuwe mensen te vinden die voldoende geëngageerd zijn om in ons bestuur te komen. Ik vrees zelfs dat we als afdeling geen 20 jaar meer zullen meedraaien, als er geen kentering komt. Maar we blijven positief en we doen wat we kunnen met de middelen en mensen die we hebben.

KVG, de oudste vereniging van ons land, en dit speciaal voor mensen met een beperking, hoeveel moeite dat deze mensen voor de medemens doen is ongelofelijk, maar dit niet alleen want KVG is eigenlijk ook voor mensen zonder een beperking, Want iedereen kan eigenlijk bij KVG terecht.

Een warme, liefdevolle, en behulpzame vereniging, waar iedereen welkom is, dat moeten wij in onze samenleving meer hebben. We hopen alvast dat KVG nog lang zal doorgaan. Els we willen je bedanken voor de tijd en moeite en wensen je nog veel plezier toe bij KVG Geel, en wensen haar nog veel succes toe als voorzitter van de oudste vereniging van ons land! Jawel, KVG is en blijft een bijzondere vereniging!

De grootste ravage ooit

Vele onder ons weten het misschien niet meer, maar op dinsdagmorgen 27 februari 1996 was het heel mistig, je kon zelfs nog geen 20 meter ver kijken. Meer zelfs, het zicht was in heel ons land maar 8 meter. Gelukkig trok de mist vlug weg, maar op sommige plaatsen waren er nog wel mistbanken. Dit leidde op de E17 ter hoogte van Nazareth tot de grootste verkeersramp ooit in ons land, namelijk de kettingbotsing en daar zal nog jarenlang over gesproken worden. En dit zeker bij enkele families die liever onbekend willen blijven.

Wij sprokkelden reacties van familieleden en brandweermannen die deze dag bewust en van dichtbij meemaakte. Een man die liever onbekend wil blijven vertrok deze bewuste dag zoals elke morgen naar zijn werk in Brugge, eigenlijk is hij van beroep een truckchauffeur, maar na enkele jaren elke dag op de baan besloot hij om terug te studeren. Dit wegens omwille hij het moe was om tijdens het weekeind te werken en zo moest hij zijn gezin niet in de steek te laten. Daarom volgde hij de richting voor turnleerkracht te worden. Na zijn studies ging hij in Brugge aan de slag.

Toen een collega hem vooraf de vraag stelde of een wissel wilde doorvoeren twijfelde hij niet. Hij moest dan de dag erna niet werken omwille dat zijn collega deze taken zou overnemen, en hij kon later dan op andere dagen vertrekken. Maar door het beperkte zicht besloot hij om toch rond 7u30 te vertrekken. Natuurlijk nog in volle ochtendspits vertrok deze van vanuit zijn woonplaats in Geel richting Brugge, hij nam in Geel-West de autosnelweg, normaal doet hij over dit traject 1u en 43 minuten, maar dit keer leverde deze tocht op een ware nachtmerrie. Dit kwam door de mist en met de pech dat hij beleefde, eerst en vooral was het stapvoets verkeer, want er stond iemand met pannen op de pechstrook, deze wagen was men aan het takelen en dat duurde lang en dan nog heel mistig weer, het was natuurlijk ook uitkijken op de autosnelweg.

Eenmaal goed vertrokken trok de mist een beetje weg en ging het goed vooruit. Opeens moest hij heel erg nodig naar het toilet, dus reed hij de autosnelweg af en stopte de man aan een tankstation waar hij tijdens het tanken naar het toilet kon, nadien zette hij zijn tocht naar Brugge verder, omstreeks 9u50 kwam hij plotseling in een muur van mist terecht. Ik kon niets zien vertelde de man aan onze krant, plotseling hoorde ik een knal voor mij, ik kon niets anders dan stoppen, ik wou mijn wagen op de pechstrook parkeren maar mijn voorste ruit was helemaal stuk, dus ik moest blijven staan. Plotseling werd mijn wagen meegesleurd door een vrachtwagen. Deze reed achter mij, en kon niet meer stoppen, aldus de man.

Gelukkig was ikzelf niet gewond, ik was zelf uit mijn wagen gestapt en toen ik rond mij keek zag ik een grote ravage. Wel 200 voertuigen waren op elkaar gebotst, ineens zag ik een grote brand rond mij, ik vluchtte naar de andere kant van de autosnelweg waar er een grote kijkfile stond. Een nooit geziene chaos op de Belgische autosnelweg dus, ondertussen was er iemand van het Rode Kruis uit zijn wagen gestapt voor hulp aan te bieden, toen zagen we plots een grote brand. De brandweer en de ambulance werden opgebeld en wij probeerde nog hulp aan te bieden aldus de man. Onze hulp was jammer maar helaas voor 10 mensen overbodig want deze mensen waren al overleden.

Toen de brandweer arriveerde was er plotseling een grote knal te horen. De vrijwillige brandweerman Koen Van Hecke en zijn team wisten niet wat ze zagen, eerst de ravage en toen nog een enorme rookwolk, en dan was er nog de mist. We wisten al dat dit een zware opdracht zou worden, want men vertelde ons toen de oproep bij onze kazerne toekwam dat het een grote en ongeziene ravage op de Belgische wegen was. Aldus Koen. Maar dat we dit zouden aantreffen? Neen dat hadden we zeker we niet gedacht.

Sommige voertuigen waren al verniet door de brand en mensen werden levend opgestoot. Mijn collega die een geknelde vrachtwagenchauffeur aan het proberen te bevrijden kwam mij roepen, want hij kreeg de vrachtwagenchauffeur en zijn jammer maar helaas overleden echtgenote niet alleen uit de cabine, dus we probeerde langs de onderkant maar dit ging ook al niet, dus moeten we een andere oplossing vinden, en deze kwam er ook. Want uiteindelijk kregen wij de man en zijn vrouw met een speciale zaag bevrijdt De man werd met enkele breuken naar het ziekenhuis gevoerd.

Voor ons brandweermannen was het een hele dag en avond heel hard werken. Sommige van ons hielden er zelfs een trauma's aan over, gelukkig kregen wij toen psychologische bijstand van de mensen van het Rode Kruis aldus de brandweerman.

De turnleerkracht was zo geschrokken van dit voorval dat hij ongeveer een maand geen les meer gaf, en weet je wat? Eigenlijk geraakte hijzelf ook zwaargewond tijdens het helpen van mensen veilig stellen aan de overkant van de autosnelweg.

We hopen allemaal dat zo'n grote verkeersongeval als deze nergens meer in de wereld voorvalt. Elk jaar opnieuw wordt er hierover nog gesproken, een half jaar geen les geven en vele nachtmerries van alle getroffen. Dit is voor niemand leuk. Ja, dit was de grootste ravage ooit!

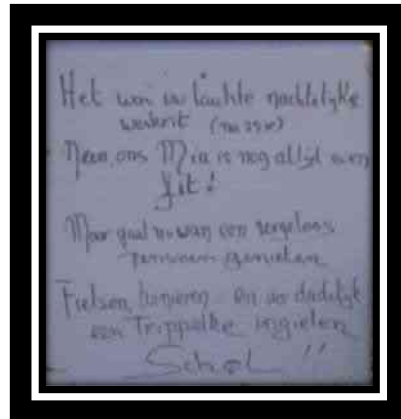
FAMILIE NIEUWS

Met Pensioen

Op een mooie dag was er een grote verrassing in Eindhout, want na 25 jaar werken ging Mia Helsen dit jaar met pensioen, deze Belgische dame werkte in het verleden als verpleegkundige in Duitsland. Toen ze samen met haar gezin terugkeerde naar ons land ging ze aan de slag in het woonzorgcentrum DE Winde te Veeerle Laakdal, Mia werkte tijdens de nachten, en dan nog wel halftijds.

oen Mia haar laatste nacht achter de rug was kreeg ze bij thuiskomst een grote verrassing van haar familie, want sommige mensen wisten haar te verrassen door Mia op te wachten, en dit toch wel op een coronaveilige manier, om nadien een eerste keer te toosten op haar welverdiende pensioen.

Een aangename verrassing was het echt wel voor Mia. Na een emotionele nacht zo terug thuis komen is altijd leuk, maar Mia was heel moe en wou graag gaan slapen, natuurlijk was Mia heel verrast

Mia en het verwelkom comité toostte op het pensioen met een Trippel voor Mia en

de rest kreeg een glaasje champagne, Mia dronk trouwens ook een glaasje champagne mee na een lekker glaasje Trippel. Moe en voldaan kroop Mia onder de lakens. En het verwelkoms comité ging terug naar huis.

Na een slapende dag begon voor Mia een avond vol met gelukwensen. Mia trakteerde de mensen die

haar geluk kwamen wensen nog met een drankje met kaasblokjes en taart, en dit ook op een coronaveilige manier.

We willen deze lieve dame hierbij een heel mooi sprookjesrijk pensioen wensen. Door weer en wint met de fiets naar het werk en terug. Niets was en is haar te veel. Mia, geniet nu maar volop van je welverdiende pensioen, en laat de zon in je hardt want je verdient meer dan wat je graag doet!

Een leuke traditie onder de familie

Ondertussen al geleden van oktober 2018, maar nog niet vergeten. Sommige families zien elkaar nauwelijks, en hebben dus ook niet zoveel contact met elkaar, behalve tijdens begrafenissen. Dit is natuurlijk heel spijtig, maar niets aan te doen.

De meeste families komen nog gereld bij elkaar, en weten dan ook de laatste nieuwtjes over de familie. Maar een echte bijeenkomst met neven en nichten, neen dat wordt niet dat er een familiereünie plaatsvindt zoals die bewuste zondag in oktober toen de familie Helsen bijeenkwam. Deze bijeenkomst was ook bijzonder, want dit werd toen al voor de 25ste keer georganiseerd. In het voorjaar van 1993 besloten er enkele mensen om een echte familiereünie te organiseren, en in oktober 1993 was het dan zover. De allereerste bijeenkomst werd in een feestzaal van de Ossenstal in Eindhout georganiseerd. De huidige Ossenstal is gelegen tussen Eindhout en Vorst, en in die tijd stond de Ossenstal bekend van zijn manege en taverne. Jammer genoeg zijn de taverne en manege al vele jaren geleden failliet verklaart. De overige bijeenkomsten werden namelijk op verschillende locaties zoals in Glabbeek, Meerhout Zittaart, Veerle en Duisburg georganiseerd.

Dit keer ging deze bijeenkomst door in Veerle, en dit al voor de 2de keer op rij in de zaal van de hondenclub. De weergoden waren heel goed gezind, het was zelfs de warmste oktoberdag. De genodigden werden verwelkomt met een stukje taart en een drankje, uiteraard was het voor iedereen een heel leuk weerzien, toen de genodigden allemaal waren aangekomen werd zoals de traditie het wenst een wandeling gemaakt, deze was vooraf uitgestippeld en liep door de bossen.

Degene die niet mee gingen wandelen haalden herinneringen van vroeger naar boven, zoals dat ze langs haar ouderlijke huis gereden heeft en niets meer herkende, dit omwille alles na vele jaren er niet gekomen te zijn was veranderd.

Want de meeste familieleden komen van deze Kempische streek, maar zochten op latere leeftijd andere oorden op. Toen de wandelaars gearriveerde was het de hoogste tijd om een heerlijk broodje smos te eten.

Nadien kon men genieten van een sfeervolle animatie van een minder bekende groep uit Glabbeek, namelijk Kriebel en Huksel. Tijdens dit optreden werd er gezongen en gedanst. Zelf zong er een familielid afkomstig uit het Leuvense Kessel-Lo het liedje 'ik heb eerbied voor jou grijze haren.'

De mooiste herinnering van deze bijeenkomst was toch wel de openingsdans van deze bijeenkomst door Marcel Helsen en Sieke Mertens. Samen waren ze toen nog niet zo lang 70 jaar getrouwd, en beide in de 90. Jammer genoeg is Sieke Mertens overleden in januari 2021, Dit was het oudste koppel van de familie Helsen. Jawel, een koppel met een gezegende leeftijd houden ook nog van dansen. Wij gaan dit moment echt nooit meer vergeten

Nadien stond de dansvloer plotseling vol en werd er ook meegezongen. Ambiance verzekert dus. Jawel, het was een heel leuke bijeenkomst. Een mooie en herinneringsvolle zondag. Ja, dat was deze bijeenkomst. Precies 25 jaar na de eerste bijeenkomst in Eindhout beleefde iedereen zoals bij de allereerste editie een gezellige zondag. Wanneer de volgende familiereünie zal plaatsvinden weet niemand. Maar wel dat dit in Stelen zal plaatsvinden. Nu vraag je zeker af waarom pas op dit moment dit artikel? Wel, toen bestond onze krant nog niet, en wij willen de organisatoren warm maken om nog eens een bijeenkomst te organiseren, daarom dit artikel.

Een echte vakantiedag

Een jaarlijkse traditie moet je in ere houden, zo ook een jaarlijkse uitstap, al vele jaren rijdt de busfirma Laakdal Cars tijdens de maanden juli, augustus en september telkens op maandag naar de markt in Blankenberge. Normaal gezien is het de traditie van het jaar om met de bus naar zee te rijden. Maar vorig jaar ging deze traditie helaas niet door. Maar na een jaartje overslaan was het dit jaar weer zover.

Op maandag 19 juli zou het mooi weer worden, dus de week ervoor werd er besloten om een dag naar Blankenberge te organiseren. Hoewel veel organiseren was er toch niet aan, meer afspreken dan de dag indelen, maar goed.

De vraag was alleen of dat de bus terug zou rijden, deze vraag werd al snel beantwoord, en het antwoord was ja! Dus de plaatsen in de bus werden gereserveerd.

De weergoden waren op maandag 19 juli echt goed gezind, al van 's morgensvroeg scheen de zon volop en de temperatuur ging de hoogte in, echt een zalig weertje om aan de zee te genieten.

In het dorp van Eindhout stond er die bewuste maandagmorgen nog een beetje volk op de bus te wachten, eenmaal de bus arriveerde moesten wij voor het instappen ons mondkapje opzetten, dit mocht af wanneer wij op onze plaatsen zaten.

Geheel onverwacht zat de bus zo goed als vol, eenmaal vertrokken kregen de koffiedrinkers onder de passagiers een bekertje koffie aangeboden, en werd het geld opgehaald. Voor deze aantrekkelijke prijs 15€ per persoon, en voor kinderen onder de 10 jaar is het maar 10€, daar kan de trein nog niet tegenaan,

Weet je wat ook makkelijk is? Wel, men plooit de rolwagen bijeen en steekt hem in de bus.

Nico de buschauffeur vertelde door de microfoon dat hij in Antwerpen nog moest stoppen om volk op te laden, dus eigenlijk reden wij met een volle bus mee naar Blankenberge.

In een ver verleden was Blankenberge een echt vissersdorp, hiervan is nu niet veel meer van te merken, als wij in de geschiedenis duiken merken wij dit ook. Want Blankenberge was buiten een kustplaats natuurlijk, maar dit niet alleen, want Blankenberge was eerst een echt vissersgemeenschap, en dit vooral tussen de Oostdijk en de Westdijk. Deze nederzetting was gelegen tussen de huidige Hoogstraat en Wetsstraat. Deze dijken zijn aangelegd omstreeks 1100 AD.

In 1270 scheidde Blankenberge zich af van de parochie Uitkerke en verkreeg stadsrechten van de bekendste gravin van West-Vlaanderen, namelijk Margaretha II van Vlaanderen. Trouwens sedert 1418 vindt er in Blankenberge een jaarlijkse 'zeezegening' door een priester plaats, maar goed. Genoeg geschiedenis, nu terug naar de uitstap zelf.

Onderweg kreeg de vrouw van Nico namelijk Ingrid bijna koffie over haar heen, dit omwille dat de bus plotseling heel hevig stopte en Ingrid was nog met koffie onderweg. Want de mensen die het laatste in de bus gestapt waren en degene die ook nog een tasje koffie wilde drinken moesten nog koffie krijgen. Sommige mannen waren er bij de pinken bij om Ingrid op te vangen. Een botsing vermeden en iedereen wakker, meer hoeft dit niet te zijn.

Eenmaal gearriveerd gromde onze buiken zodanig dat wij opzoek gingen naar een broodjeszaak. In de winkelstraat was er geen broodjeszaak te vinden, en de snoepwinkel was ook verdwenen. Dus zette het tweetal de tocht richting de dijk verder, plotseling zagen wij een thermometer die 30 graden aangaf.

Onze zin om naar het strand te gaan groeide met de minuut, dus werd er besloten om op de markt een croque monsieur uit het vuistje te eten, maar de terrasjes zaten overvol, gelukkig was er nog juist één plaatsje op het terras te bemachtigen. Na een korte drink en eet pauze was het tijd voor een sanitaire stop in te lassen. Gelukkig was het toilet op het gelijkvloers en moesten wij niet lang wachten op ons eten en drinken.

Nadien werd de tocht richting strand verder gezet. Eenmaal op de dijk gearriveerd was het zoeken naar een plaatsje waar wij makkelijk naar beneden konden, en dan ook nog met een rolwagen, wat al niet simpel is. Maar goed, plotseling zagen wij de kans om op het strand te geraken, en dit nog wel via de trap. De rolwagen moest precies als eerste beneden zijn, ☺ want ineens stormde deze rolwagen bijna van de helling van de dijk af, gelukkig maar konden we hem nog juist tijdig tegen houden. Dit betekende wel dat er iemand moest helpen om de rolwagen naar beneden te dragen, want een rolwagen via de trap naar beneden rijden, neen dat komt niet zo goed. Want deze kan makkelijk omkantelen, en dit is ook niet de bedoeling.

Gelukkig zijn er nog mensen die vroegen om te helpen, maar goed. Eenmaal op strand en geïnstalleerd was het genieten van het uitzicht en de mooie vrouwen natuurlijk. ☺ De zon verstopte zich af en toe achter de witte sluierwolken, en moest er natuurlijk af en toe zonnecrème gesmeerd worden. Want met nachtcrème je insmeren tegen de zon zou een beetje grappig zijn, ☺ misschien moet je dit maar eens proberen, want wie weet helpt nachtcrème ook wel. ☺

De tijd vloog voorbij, toen plotseling de man met lekkere ijsjes voorbij kwam, ook hiervan werd er van geprofitteerd. In de zee zwemmen zat er niet

in, maar voetje baden in zee wel. Plotseling was het tijd om ons aan te kleden, en te vertrekken naar een plaatsje waar wij gingen eten.

Natuurlijk was het wel zoeken, maar op een gezellig en rustig pleintje namen wij de mogelijkheid in acht om rustig iets te eten. Jawel, je leest het goed. Andere jaren moesten wij tegen de tijd eten, omwille het tijdig halen van de bus. Maar dit jaar genoten wij van ons eten. Het eten en drinken arriveerde ook deze keer heel snel. Spaghetti Bolognese en frieten met mosselen, aten wij, en dit zonder de polonaise te dansen. ☺ Want soms wil je plotseling een dansje placeren, en dit na het eten van bolognese, met name een polonaise. ☺

Na het eten namen wij nog een sanitaire pauze, en weet je wat? Ook dit keer was er een toilet op het gelijkvloers, maar goed. Nadien zette wij onze weg verder richting de bus. Plots waren onze kelen zo droog en werd er op het uurwerk gekeken of er nog genoeg tijd was om onze kelen te smeren. En jawel, er was nog een beetje tijd over om nog iets te drinken.

Gelukkig moesten wij hier ook niet lang wachten, hoewel het terras aardig gevuld was. Na het smeren van onze kelen was het hoog tijd om te klinken op onze dag aan zee.

Ook werd er alvast afgesproken om bij leven en welzijn onze jaarlijkse uitstap in 2022 over te doen. Heel tevreden natuurlijk trokken wij verder naar de bus. Bij aankomst in Eindhout sloten wij onze jaarlijkse traditie af zoals andere jaren met een drankje bij café de kroon.

Een leuke uitstap met iemand uit je familie, en nog wel met mooi weer. Het was dan ook een echte topdag, en weet je wat? Er was precies een halve zandbak mee gekomen van Blankenberge, ☺ want wij hingen vol zand en dan zat er nog zand in onze schoenen.

Een topdag met mooi weer, lekker eten, en uiteraard uitstekend gezelschap. Zo kan je deze dag samenvatten, wij kijken alvast uit naar de volgende jaarlijkse uitstap naar Blankenberge. Jawel, dit was een echte vakantiedag!

SPORT NIEUWS

Een speciale belevenis

Soms denk je wel eens, wat is dat nu weer? Dit doet ons denken aan iets heel bijzonders, want dit voorjaar werd er iets georganiseerd door Rotary Tessenderlo. Namelijk sporten in je eigen kot. Dit speciaal voor mensen met een beperking.

Natuurlijk vragen wij ons nu af wat Rotary International nu eigenlijk is, wel Rotary International is een vereniging van natuurlijk alleen maar mensen, want dieren bij een vereniging zoals deze zou grappig zijn, want een dier iets laten organiseren, neen dat komt niet goed. ☺

Deze mensen komen uit het zakenleven, de administratie en de vrije beroepen, en willen zich bewust inzetten voor de anderen, in een wereldwijde actie van dienstbetoon, en werkt voor een betere wereld door het organiseren

van lokale kleinere acties, maar dit niet alleen. Want het is ook de bedoeling dat men grote acties opzet en ondersteunt. Zo werkt Rotary International al vele jaren aan het 'End Polio Now' programma om zo onze planeet Polio vrij te krijgen.

26 jaar lang organiseerde Rotaryclub Tessenderlo samen met de Looise atletiekvereniging en Avalympics de G-Atletiekmeeting. Door Corona kon de editie van 2020 niet doorgaan en ook in 2021 is de atletiekmeeting geannuleerd, tot grote spijt van alle deelnemers maar ook van de organisator Maar Rotary Tessenderlo zou Rotary Tessenderlo niet zijn als we niet onze koppen bij elkaar hadden gestoken en met een heel nieuw project op de proppen zouden komen!

Ook dit jaar willen we de gasten van verscheidene voorzieningen in Vlaanderen een hart onder de riem steken. Deze voorzieningen zorgen voor mensen met een beperking. Ook zij zitten al maanden alleen, in hun bubbel zonder de fel begeerde uitstappen.

Daarom besloot Rotary internationaal om hieraan iets te doen, deze vereniging ging zelf bij de instellingen langs. Natuurlijk niet met lege handen, want men bracht een gevulde container mee, met sporttoestellen en spelcomputers, ook was er een tent bij. De container en tent bleef aan elke zorginstelling een weekje logeren. Dit omwille dat deze mensen er natuurlijk dagelijks gebruik van kunnen maken, en natuurlijk ook om te ontspannen, maar dit niet alleen want hierbij kwam ook het inspinnen aanbod.

We weten het, echt aangepast was de container ook niet, zo moest je met de trap naar boven want de lift was afwezig en er lagen ook geen platen om naar boven te geraken, gelukkig was de trap wel aanwezig. ☺

Dus dit betekende wel dat iedereen de container langs de trap moest betreden, dit leidde gelukkig tot niet al te veel problemen. Want gelukkig konden degene die de trap niet konden nemen wel iets anders doen.

Vooraf werd er verteld dat je dit kan vergelijken met het televisieprogramma de

container cub. Maar of dit zo is? Wel het antwoordt is neen. Dit is totaal niet zoals het programma zelf, want buiten het sporten in de container waren er ook allerlei volksspelen, zoals we dit kennen van vroeger met onder meer blikken omver gooien, ringen gooien, sjoelbakken en vogelpik. Dit was in de tent te doen. Ook konden deze mensen samen met hun begeleider genieten van een spelletje boccia, of allerlei spelen met een parachute. Maar wat is de container cub eigenlijk?

Wel, dit is een Vlaams sport- en reality-tv programma dat sedert 26 april 2020 wordt uitgezonden. Dit om een initiatief te voorzien voor mensen die niet kunnen maar wel willen sporten. Dit omwille van een kwaadaardig beestje. Zo wordt er in een container in de vorm van een zevenkamp competitie gehouden.

Voor de deelnemers van de dagcentra 's van de voorzienig het Eepos, was het een aangename verrassing dat er een container kwam aan het Dagcentrum Volgelzang te Laakdal, sommige deelnemers waren zelfs aan het popelen om de container te betreden, maar mochten niet wegens dat deze mensen niet aan de beurt waren, maar goed.

Het sporten en de volksspelen waren voor iedereen een heel groot succes, zeker voor de wandelaars op de loopband, bij de meeste sportactiviteiten werd de Score genoteerd, zo behaalde er iemand bij het wandelen op de loopband een gemiddelde score van 9 op 10. Niet slecht dus

Eigenlijk was het niet echt sporten om je spieren te trainen maar wel voor plezier, want voor je spieren te trainen was er te weinig materiaal aanwezig, maar het plezier dat telde hierbij het meeste, en dat moet er ook zijn en zeker in tijden van corona.

Sport en plezier, voor vele onder ons is het niet mogelijk om dit in coronatijden dit te presteren. Plezier moet je zelf maken, en dat deden de mensen van het Eepos ook, dit is voor mensen met een beperking zeker en vast nodig! We hopen dat onze mede mensen van deze container cub nog lang blijven dromen, want het was echt plezant. Jawel, sport en ouderwetse volksspelen waar vindt je dat nog?

Een verdiende winnaar

Spectaculaire uitslagen, kleine ploegen die grote ploegen uitschakelden in de beker van België, neen dit kregen wij jammer genoeg niet. Maar een voetbalploeg die de beker wint is zoals de meeste mensen onder ons weten zeker van Europees voetbal, voor het eerstvolgende seizoen. De Belgische beker of zoals deze beker de laatste jaren noemt, namelijk de Cofidis Cup, kent een rijke geschiedenis.

De eerste beker van België werd al in 1908 gespeeld, deze eerste editie werd gespeeld met enkel alleen maar voetbalteams uit de provincie, waarin de beste spelers uit de verschillende provincies tegen elkaar speelden, en zeker voor het plezier, maar dat niet alleen. Want de winnaar zou een zilveren trofee krijgen, en nog wel van prins Albert 1. Wie zou dit nu niet willen? Een trofee krijgen van een prins, dit willen vele mensen wel, maar goed. Het voetbal vierde in die tijd hoogtij, vooral in onze hoofdstad en in Antwerpen was deze bekercampagne heel populair.

Voor deze bekercompetitie speelde West- en Oost-Vlaanderen (vooral Gent en Brugge een rol.) In Wallonië was het Luik dat een belangrijke plaats opeiste. Het was dus helemaal niet vreemd dat de finale gespeeld werd tussen West-Vlaanderen en Antwerpen. De eerste beker ging naar West-Vlaanderen, en de tweede naar Antwerpen.

Het bleef echter niet bij deze twee bekerseizoenen, want de eerste echte bekercompetitie werd reeds begin de 20ste eeuw gespeeld. Pas vanaf het seizoen 1963/1964 werd er besloten dat dit toernooi jaarlijks wordt gespeeld.

De bekercompetitie kan ook een verrassende en een hele speciale competitie zijn. Want zo kunnen er voetbalploegen uit de amateurreeksen een ploeg van eerste

klasse uitschakelen. Tijdens het voorbije voetbalseizoen gebeurde dit niet. De bekerfinale werd geen wedstrijd voor de geschiedenisboeken, maar wel een heel spannende bekerwedstrijd. De wedstrijd werd tussen Genk en Standaard gespeeld, en dit in een akelige leeg koning Boudewijn stadion.

De eindstand was zoals we wellicht wel weten 1-2 voor Genk. De supporters van beide ploegen moesten de wedstrijd in eigen bubbel dan wel bekijken maar toch werden de Genkse fans zo zot dat ze bij het laatste fluitsignaal voor hun huizen en in eigen bubbel begonnen te dansen, ook klonken er toeterende auto's in de Genkse straten. Vanzelfsprekend mochten de spelers en supporters niet samen vieren, maar toch kregen de supporters een virtueel feest en dit samen met de spelers want men had dit digitaal via de pc uitgezonden.

Toch willen we iedereen bedanken die hierbij meegeholpen heeft om finale zoals deze toch te organiseren en dit in rara tijden. Hierbij willen we Genk nog eens proficiat wensen met het behalen van hun 5de bekerwinst. We hopen hierbij voor Genk op meer succes!

Een leuk voetbaltoernooi

Het EK voetbal zit er al een tijdje op maar toch blikken wij nog een keertje terug op het uitgestelde voetbaltoernooi. Dit jaar leefde het Europees kampioenschap voetbal in ons land duidelijk vele minder dan de andere toernooien, maar toch hingen er Belgische vlaggen bij sommige huizen buiten. Want jawel, onze Rode Duivels waren zoals wij weten erbij.

Wekenlang hield Koning voetbal de meeste mensen bezig, sommige mensen keken alleen maar naar de wedstrijden van onze Nationale voetbaltrots, terwijl andere mensen de wedstrijden via een livestream volgde keken de meeste gepensioneerde mensen naar alle wedstrijden, opvallend genoeg keken er ook vele vrouwen dit jaar naar het Europees kampioenschap voetbal. Onze Rode Duivels werden zoals wij weten naar voren geschoven om het EK te winnen, maar Italië de Europese kampioen van dit jaar was te sterk voor deze gouden generatie.

Eigenlijk was het EK voor Europa toch wel een hele ontgoocheling, dit omwille dat er niet veel echte goede scheidsrechters aanwezig waren, nu denken wij aan de scheidsrechter Felix Brych genaamd.

Deze zogenaamde beste scheidsrechter moest tijdens de wedstrijd tussen België-Portugal waarbij onze Rode Duivels met 1-0 won minstens 1 rode kaart voor Portugal trekken. Dankzij hem geraakte Eden Hazard en Kevin De Bruyne ook geblesseerd.

Maar goed, Er waren bij Euro 2020 ook helden, zoals de redder van Christian

Eriksen. Hij kreeg tijdens de wedstrijd tussen Denemarken tegen Finland, een hardstilstand en stuikte in elkaar. Gelukkig overleefde hij dit, voor de hele wereld was het wel afwachten hoe hij hierdoor kwam, ondanks dit voorval werd er toch wel verloren van Finland met 0-1. De Denen waren trouwens de verrassing van dit EK.

De grootste ontgoocheling vonden wij toch wel het geleverde spel van onze Rode Duivels, want deze

generatie speelde hun beste wedstrijd tegen Italië, en het doel om Europees kampioen te worden werd ook niet behaald.

Mede dankzij het thuislaten van onze Rode Duivel Marouane Fellaini, want hij kon tijdens de wedstrijd tegen Italië misschien de match openbreken voor onze Nationale ploeg, en zo naar de finale loodsten, maar goed. Hij was er niet bij en dit was uiteraard te merken.

Het EK 2020 kreeg een mooie maar vooral een verdiende winnaar, en dat is het bijzonderste. Wij kijken nu al uit naar het volgende Europees kampioenschap voetbal, en hopelijk met onze Rode Duivels erbij!

Delegatie schrijft geschiedenis

Het afgelopen voorjaar werd voor vele sporters een echte race tegen de tijd, want de uitgestelde olympische spelen kwamen eraan. Dit jaar waren het wel heel speciale spelen, want voor het eerst sedert het bestaan van de spelen werden de Olympische spelen achter gesloten deuren gehouden, maar dit niet alleen. Want er was geen enkel fandorp zoals wij dit kennen aanwezig.

De olympische spelen werden in de oudheid ook al om de vier jaar gehouden, en dit ter ere van Zeus Olypioos. Hij was de oppergod die heerste van de berg Olympos genaamd en gelegen in Griekenland. De sportwedstrijden waaraan een groot aantal Griekse mensen uit de stad Poleis deelnamen waren alleen maar mannen. Deze mannen namen naakt deel aan deze sportwedstrijden, ook het trainen deed men zonder kleren aan, waar men in die tijd oefenden voor de sportwedstrijden is voor ons zelfs niet zo duidelijk, maar goed.

De precieze oorsprong van de Olympische Spelen is jammer genoeg niet bekend, maar verschillende mythes en legendes nemen deel aan de ronde der geschiedenis van deze spelen zelf. Weet je wie deze ronde gewonnen heeft? Wel, eigenlijk de spelen zelf. ☺ Want ze bestaan nog altijd.

Er bestaan dus verschillende mythen en legendes rond deze spelen, Zo werd er onder meer verteld dat er een held namelijk Herakles genaamd een race in Olympia won en vervolgens bepaalde dat deze race elk jaar moest plaatsvinden. Een andere mythe vertelt ons dat de Olympische spelen aangevoerd zijn door de oppergod Zeus genaamd nadat hij de Titaan Kronos versloeg.

Een derde mythe vertelt dat koning Iphitos van Elis in de (9de eeuw voor Christus) aan de basis van Olympische Spelen zou hebben gestaan. Hij zou het Orakel van Delphi geraadpleegd hebben om te vragen hoe hij zijn onderdanen kon beschermen tegen oorlog. De Pythia zou hem geadviseerd hebben om spelen te organiseren ter verering van de goden. De Spartaanse vijand van Iphitos zou toen besloten hebben om de oorlog te stoppen tijdens de spelen.

Een vierde mythe bestaat er ook, en deze vertelt dat Pelops de hand van Hippodameia de dochter van Oinomaos vroeg, Oinomaos was de koning van Pisa, het plaatsje in de buurt van Olympia. In Olympia gebeurde een gruwelijke voorspelling, want iemand voorspelde dat Oinomaos vermoord zou worden en dit nog wel door zijn schoonzoon.

Daarom besliste hij dat elke man die met zijn dochter wilde trouwen iemand moest verslaan en dit met een gevaarlijke sport dat wagenren wordt genoemd, een wagenren bestond die tijd uit paard en kar met bestuurder, hierbij geraakte het paard en bestuurder altijd, gevaarlijk gewond. Men moest zo vlug mogelijk naar de tempel van Posiedon,

wie won mocht met de dochter van Oinomaos trouwen. Oinomaos leende zijn paarden uit aan degene die hij het meeste vertrouwde, want hij kreeg zijn paarden altijd namelijk van oorlogsgod Ares.

De man die Oinomaos het meest vertrouwde was dus bijna onverslaanbaar. Indien de bruidegom verloor werd zijn hoofd aan de poortmuur gehangen. Reeds twaalf hoofden hingen er aan de poortmuur toen deze bewuste man arriveerde. Toen Hippodameia de man zag werd ze op slag verliefd en maakte een afspraak met hem.

De volgende dag werd de race gereden, iemand vertelde voor de start dat de assen van de wagen los stond, maar men geloofde dit niet. Op een gegeven moment viel de wagen uit elkaar doordat de assen losstonden. Het paard werd losgelaten en de man werd in de ravijn gegooid. Zo won er nog een totaal onverwachte winnaar. Als dank stelde deze winnaar de Olympische Spelen in.

Of deze mythes en legendes waar zijn weten wij ook niet, maar goed. De eerste spelen werden georganiseerd in het jaar 1896, en zoals wij wel weten in Olympia in de Griekse landstreek Elis. Olympia was een heilige plaats waar vele tempels, altaren en standbeelden te vinden waren. Zo stond er onder meer het 12 meter hoge beeld van Zeus te Olymia, dat toen één van de zeven wereldwonderen was. In de begintijd stond er slechts één onderdeel op het programma, namelijk een hardloophwedstrijd, en dit over de lengte van ongeveer 190 meter.

In de loop der jaren werden steeds meer sportonderdelen toegevoegd, zoals boksen, worstelen, pankration dit is een combinatie tussen boksen en worstelen, paardenrennen, verschillende hardloophwedstrijden en de pentatlon, een vijfkamp bestaande uit worstelen, hardlopen, verspringen, speerwerpen en discuswerpen. Doordat er steeds meer onderdelen bij kwamen, duurden de spelen niet één maar vijf dagen. Drie dagen werden gebruikt voor de spelen, één volgens religieuze rituelen, en op de laatste dag kregen alle deelnemers banket.

In die tijd kreeg elke winnaar van de wedstrijden een olijvenkrans, gelukkig zijn er nu echte medailles, maar goed. Ook in ons land werden er ooit Olympische Spelen georganiseerd, en dit nog wel in Antwerpen. Nu genoeg over de geschiedenis rond de spelen, en terug naar de dag van vandaag.

Ons land ging dit jaar met een delegatie van 122 atleten voor een recordaantal medailles. Zoals wij ook wel weten is dit nog gelukt, want de Belgische delegatie kwam in een feestfeertje terug thuis met maar liefst 7 medailles, dus een geslaagde spelen voor ons land. Sommige atleten werden onder een luid gejuich maar met de nodige maatregelen verwelkomt op de luchthaven in Zaventem, echt iets waarvan je kippenvel van krijgt. Hopelijk worden de volgende Olympische Spelen ook een groot succes voor ons land en doen we beter dan een 29ste plaats.

Jawel, spanning en strijdlust kregen wij dit jaar tijdens de Olympische Spelen meer dan ooit te zien. Dankzij de uitstekende prestaties van onze delegatie weet de hele wereld dat er in ons land hele goede atleten rond lopen. Wij willen de atleten alvast bedanken voor ons land te vertegenwoordigen, en wensen hun hierbij ook een dikke proficiat toe met de geleverde prestaties en het behalen van hun medailles. Weet je wat? Dit is echt iets voor in de geschiedenisboeken van ons land!

Pech tijdens Tour De France

Wie dit jaar de Tour De France en beetje gevolgd heeft, weet misschien al dat er enkele wielrenners de pech van hun carrière beleefde, niet alleen door valpartijen maar ook door de tegenslagen. Zo werd er één wielrenner ziek, en moest naar huis terugkeren.

Nog voor de start begon er een echte pechdag, want de renners konden nergens een plaspauze inlassen, dit wegens er overal publiek langs de startplaats stond, dus dan maar ergens na het startschot ergens maar even plassen.

Toen het startschot gegeven werd brak er een echte chaos bij de wielrenners uit. Bij het startschot van deze etappe werd het al snel duidelijk dat er enkele wielrenners gingen vallen, en toen gebeurde het, een niet oplettende renner reed tegen een andere collega aan en viel op de grond. Gelukkig maar zonder zware gevolgen, want buiten enkele schaafwonden was er bij beide renners gelukkig maar niets aan de hand.

Dit was nog niet het enige, want plotseling kreeg er iemand ook nog de ene platte band na de andere, deze renner kwam als laatste over de finish en stapte vervolgens uit de Tour.

Het was dus echt niet de geluksdag van de wielrenners. Maar gelukkig heeft onze Sloveense vriend Matej Mohoric deze touretappe gewonnen en dit op een ongelofelijk en indrukwekkende wijze gewonnen, 25 kilometer van de meet reed hij er alleen vandoor, en niemand kon hem nog volgen.

Toen hij over de finish reed beseft Matej Mohoric pas dat hij deze etappe won, eenmaal toen deze renner zijn fiets parkeerde, kwamen de tranen uit zijn ogen, en kon zijn emoties niet bedwingen. Plotseling werd hij opgeroepen voor een dopingcontrole, na de dopingcontrole struikelde de winnaar nog over de trap, en lag hij op zijn gezicht. Buiten een bloedneus was er gelukkig niets aan zijn gezicht te zien. En weet je wat? Deze renner kreeg bloemen van een schoon meisje en alles was vergeten.

Pech onderweg en aan de finish maar ook aan de start, Wij hopen dat tijdens de Tour van 2022 niet nog eens een echte pechdag voor sommige renners zal worden, en dat er eindelijk nog eens een Belg de Tour De France wint. Want dit is heel lang geleden!

ONTSPANNING

Leentjes verhalen (om zelf te lezen of om voor te lezen, soms echt gebeurd, soms totaal verzonnen ☺)

Leentje en haar katten

Nee, nee, NEE!! Ze doet het weer. Mia zit naast het waterbakje en plenst het water eruit met haar pootjes. Plezant dat ze dat vindt!! Lowie kijkt rustig naar wat zijn zus uitsteekt en kijkt verwonderd naar mij. Waarom roept ons baasje zo? Zus doet dat toch elke week een paar keer!

Maar laat mij beginnen bij het begin. Mijn vorige kat, Trees, was een hele lieve tijgerkat die bij mij kroop om samen een middagdutje te doen. Ik hield veel van haar. Juist voor de eerste lockdown moest ik afscheid nemen van haar: ze was oud en erg ziek. Ik miste haar erg. Maar na een paar weken was ik klaar voor een nieuw katje of ... katjes. Waarom twee?, vroegen mijn ouders. Ik vond dat beter voor de diertjes. Zo zouden ze nooit alleen zijn. Ze moesten ook uit hetzelfde nest komen.

Mijn tante belde even later om te zeggen dat bij haar schoonzus katjes waren geboren. Het was wel ver weg maar we wisten dat ze goed zorgen voor hun dieren en dat is belangrijk. Ik kon de katjes kiezen dankzij enkele schattige foto's en wist dadelijk welke ik zou willen adopteren. Toen we bij die mensen aankwamen sprong de mama van de kleintjes op mijn schoot. Dat deed ze anders nooit bij vreemden. Even later vertrokken we terug naar huis met Leentje, een tijgerkitten met een stoer maar lief hoofdje en Stormy, een lichtgrijs jongenskitten met - heel speciaal - zachtroze pootjes, plekjes en veegjes in de pels.

En dan de GROTE VERRASSING bij het eerste bezoek aan de dierenarts. Toen ik de katjes aan haar had voorgesteld, bekeek ze hen aandachtig en glimlachte onder haar masker. Nee hoor, zei ze, klopt niet. Leentje is duidelijk een jongetje en Stormy is zijn zus! Hoe hadden we ons zo kunnen vergissen! Verdorie, nieuwe namen dan maar. En zo werd Leentje Lowie en Stormy Mia.

Geloof het of niet: Mia heeft iets met water. Altijd zat ze op de rand van het zwembad, tot ze erin viel, er ongelooflijk vlug weer uit sprong en wij haar afdroogden met een handdoek, waarna ik als dank veel kopjes kreeg tegen mijn kin en gezicht. Sindsdien is ze geobsedeerd door

water. Vandaar de waterspelletjes met haar drinkbakje natuurlijk. Lowie is helemaal anders: rustig, ziet er stoer uit maar is eigenlijk banger dan Mia die heel nieuwsgierig is. Voor Lowie ga ik elke dag de tuin in.

Hij gaat direct mee naar buiten en gaat bij de lange stok zitten. Ik maak dan grote cirkels met die stok en hij loopt erachter of springt ernaar als ik hem hoog houd. Wil Lowie binnen, dan springt hij niet als een zotteke met zijn twee pootjes tegen de glazen terrasdeur zoals Mia. Nee hoor, Lowie staat recht op zijn achterste poten en tikt met een van de voorste poten op het glas, alsof hij op een deur klopt. Dat is echt grappig om te zien!

En ze zijn zo lief, al doen ze natuurlijk ook wel eens stoute dingen! Mia kan opeens op mij klimmen om met haar kopje tegen mijn gezicht te duwen en likjes te geven. Lowie vraagt korte knuffels en als hij vers eten wil, miauwt hij en pakt hij mijn been vast, precies of hij mij wil meetrekken. Nu vind ik dat wel leuker dan in het begin. Hij weet nu dat hij mij pijn doet als hij zijn nagels niet intrekt ☺.

En wie zou de beste muizenvanger zijn? Juist, Lowie! Geloof me, hij heeft er de klauwtjes voor. Maar als hij niet oppast, gaat Mia met de muis lopen. Raar toch, overdag zijn ze niet graag buiten zonder iemand van het gezin. Flauw hé! Maar wordt het donker, dan zijn ze niet meer binnen te houden. Echte katten dus!!

Nog veel leesplezier en poezige groetjes van Nele

Moppen

Twee landlopers waren op een stuk bouwgrond. De ene legde zich neer om te slapen. Zijn hoofd rustte op een rioolbuis. 'Maar is dat niet te hard onder je hoofd?' vroeg de andere. 'Welnee', antwoordde de eerste, 'ik heb er heel veel stro in gestopt.'

Een cowboy wil een ongevalverzekering afsluiten. 'Hebt u ooit een ongeluk gehad?' vraagt de verzekeringsagent. 'Nee,' zei de cowboy, 'maar vorige zomer heeft een paard me wel zo'n trap verkocht dat twee ribben waren gebroken, en een paar jaar geleden heeft een ratelslang me in mijn enkel gebeten.' 'En noemt u dat geen ongelukken?' vraagt de agent verbaasd. 'Nee,' zei de cowboy, 'ze deden het met opzet.'

"ik heb 5 vliegen doodgeslagen" zegt Mia "drie mannetjes en twee vrouwtjes." "hoe wist je welke vliegen mannetjes of vrouwtjes waren?" vraagt Jorne makkelijk "2 zaten er op de poederdoos voor de spiegel en de andere 3 op de fles cognac."

Van alle zeewezens vormen de dolfijnen zonder enige twijfel de meest intelligente. Ze kunnen, nauwelijks enkele dagen nadat ze gevangen zijn genomen, een mens ertoe brengen bij de rand van hun bassin te gaan staan en hen driemaal per dag vis toe te werpen.

Een cowboy wil een ongevalverzekering afsluiten. 'Hebt u ooit een ongeluk gehad?' vraagt de verzekeringsagent. 'Nee,' zei de cowboy, 'maar vorige zomer heeft een paard me wel zo'n trap verkocht dat twee ribben waren gebroken, en een paar jaar geleden heeft een ratelslang me in mijn enkel gebeten.' 'En noemt u dat geen ongelukken?' vraagt de agent verbaasd. 'Nee,' zei de cowboy, 'ze deden het met opzet.'

een regenworm en een mier overnachten in een hotel. net als ze willen gaan slapen klinkt in de kamer naast hen een ontzettend lawaai boos kruipt de regenworm uit bed om te zien wie die herrie veroorzaakt als hij terugkomt zegt hij tegen de mier: nou slapen kunnen we voorlopig wel vergeten onze buurman is erg dronken en is zijn schoenen aan het uittrekken nou en? het is een duizendpoot!!!

Een vrome vrouw is heel trots op haar papegaai en kan het niet laten om er in de kerk mee te pronken. Ze zegt tegen de pastoor: "Als je aan zijn rechterpoot trekt, zegt hij het Liebevrouwengebed op en als je aan zijn linker poot trekt, dan zingt hij het Heer-Ontferm-U." De pastoor is razend enthousiast. "Maar dat is geweldig! En wat gebeurt er als ik aan allebei de poten trek?" Waarop de papegaai zelf antwoordt: "Dan flikker ik op mijn bek eikel!"

Ik heb een bijzonder goed gedresseerde waakhond. Voor vijfduizend euro mag je hem van me overnemen." "Dat is op zich niet gek. Maar ik zou niet weten, wat hij dan nog moet bewaken."

Een man is gebeten door een met hondsdelheid besmette hond. Hij wordt onmiddellijk naar het ziekenhuis gebracht en onderzocht. Als de arts heeft geconstateerd dat er inderdaad sprake is van hondsdelheid, vraagt de patiënt om een stuk papier. "Wilt u uw testament maken?" vraagt de arts. "Nee, ik wil even een lijstje maken met de namen van mensen die bijten."

Tuur tegen Ria, Ik hou van aapjes.

De dierenwinkel verkocht ze voor een dubbeltje per stuk. Ik vond dat eigenaardig, want meestal zijn ze een stuk duurder. Ik besloot mijn kans te grijpen en kocht er meteen 200.

Recept van de krant

Soms is het goed dat je vooraf weet wat je moet maken, maar niet iedereen weet vooraf wat de kok van dienst moet serveren. In deze rubriek vind je telkens een recept terug. Wij beginnen alvast met een heerlijk nagerecht, namelijk

Tiramisu

nodig: - 300 gr speculaas

- 500 gr mascarpone
- 6 lepels suiker
- kleine tas sterke koffie
- 2 eiwitten
- 3 eigelen
- 6 lepels amaretto
- cacaopoeder

Bereiding: - eigelen witroeren met de suiker, de mascarpone toevoegen en het stijfgeklopt eiwit

- koekjes in koffie-amarettomengsel soppen en daarmee bodem van kom bedekken

- daarop laag van de creme, volgende laag koekjes, dan weer creme, koekjes...

- eindigen met laag creme en voor het opdienen bestrooien met cacaopoeder

- ongeveer 3 uur laten opstijven in koelkast

Smakelijk!!!!!!

Woordzoeker

W	U	L	I	N	D	A	N	K	U	Z	L	N	P	B	Y	V	T
L	D	O	V	L	V	G	J	A	I	R	V	O	R	D	E	O	N
I	P	L	K	R	I	D	I	S	V	F	G	K	L	M	I	B	K
K	A	D	U	D	L	S	T	I	N	E	I	V	C	R	S	K	R
B	K	R	P	Z	D	K	L	L	H	R	L	A	A	K	J	O	H
L	D	F	W	O	E	I	A	T	D	O	E	S	R	V	O	Z	T
O	S	E	O	R	T	M	W	X	O	L	N	G	P	B	S	V	L
Q	U	J	U	R	S	I	V	I	U	X	W	B	S	K	J	W	H
E	Q	O	Y	O	A	J	O	G	L	B	Q	A	D	K	E	R	V
R	P	Y	R	C	A	N	K	L	Q	D	X	N	K	L	S	B	P
T	M	Z	I	R	P	E	L	C	S	T	J	N	L	X	K	O	N
C	R	S	K	N	M	F	Q	I	V	H	L	I	U	N	M	I	P
H	A	V	T	L	R	E	R	M	T	K	W	E	A	D	I	P	K
O	A	B	I	I	O	I	B	U	K	L	Z	N	F	J	T	U	Y
S	O	T	K	E	D	L	I	K	E	W	M	A	T	B	L	K	K
R	L	A	C	G	R	W	J	R	S	P	E	L	E	N	W	Z	R
X	V	P	O	D	T	A	M	I	B	G	R	j	U	S	N	M	H
T	R	M	N	S	T	I	J	N	W	D	O	A	Z	O	D	L	K

Kan je deze namen in deze woordzoeker vinden?

Annie

Kim

Linda

Ria

Jef

Lea

Mit

Rik

Jos

Lief

Nele

Stijn

Beste Lezer,

Dit is het einde van deze krant, maar zeker niet het einde van Het Nieuws Van De Eerste Naald. Wij hopen alvast dat je hiervan genoten hebt, onze redactieploeg hoopt hiermee op nog meer lezers voor onze krant, graag wensen wij een reactie via mail op deze krant.

*Met vriendelijke groeten,
De redactieploeg*